

Jurisprudentiebulletin RSJ

2019/4

zie ook WWW.RSJ.NL

<p>Zaaknummer: R-18/1551/GA</p> <p>Datum uitspraak: 13 mei 2019</p>	<p>Disciplinaire straffen straftoemeting; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Directeur heeft na vondst telefoon bij klager een disciplinaire straf opgelegd waarbij in duur en modaliteit is afgeweken van het uitgangspunt in de landelijke sanctiekaart 2016. Uit de toelichting van de directeur blijkt niet dat sprake is geweest van voortgezet crimineel gedrag anders dan dat de mobiele telefoon daadwerkelijk is gebruikt. Dat enkele gegeven rechtvaardigt niet de afwijking in modaliteit en duur van de straf. De directeur heeft onvoldoende gemotiveerd waarom hij van de sanctiekaart is afgeweken. Beroep gegrond, beklag gegrond, tegemoetkoming van € 65,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 51)</p>	<p>10</p>
<p>Zaaknummer: S-19/1735/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 18 juni 2019</p>	<p>Bewegingsvrijheid; Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Verzoeker verblijft op grond van artikel 43.3 Pbw in een FPA. De beslissing tot intrekking van verzoekers verlopen betreft een beslissing van de directeur van de p.i. Er is geen sprake van een gemotiveerde beslissing, met een op verzoeker afgestemde belangenafweging. Bestreden beslissing komt onredelijk voor, zodat er een spoedeisend belang is om deze beslissing te schorsen. Schorsingsverzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: artikel 43, lid 3, 60 jo 69 Pbw)</p>	<p>11</p>

<p>Zaaknummer: S-19/1671/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 29 mei 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Verzoeker verbleef op grond van artikel 43, derde lid, Pbw sinds 8 november 2018 bij een zorginstelling voor een detentievervangende behandeling. Op 19 april 2019 is verzoeker teruggeplaatst in locatie De Schie. De voorzitter acht, voorlopig oordelend, de bestreden beslissing onredelijk en onbillijk. De begeleiding van verzoeker verliep over het algemeen goed. Er zijn geen incidenten geweest, ook niet tijdens verloven. De reclassering is positief over het voortzetten van het traject. Dat de informatievoorziening tussen de directeur en de kliniek niet goed verloopt, betreft een omstandigheid die niet aan verzoekers gedrag te wijten valt. Schorsingsverzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3)</p>	<p>11</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3432/GB</p> <p>Datum uitspraak: 17 juli 2019</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing BPG</p>	<p>Plaatsing BPG-afdeling. Hoewel sprake is van ernstige incidenten, kan op basis daarvan niet zonder meer worden geconcludeerd dat klager een ernstig beheersrisico vormt voor zichzelf of anderen, ten gevolge waarvan hij niet in staat is in een regime van algehele of beperkte gemeenschap te verblijven. Minder ingrijpende alternatieven. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 600,=. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 11).</p>	<p>13</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3111/GB</p> <p>Datum uitspraak: 5 juli 2019</p>	<p>Detentiefasering</p>	<p>Afwijzing verzoek deelname aan gestapeld traject (z.b.b.i. en aansluitend pp). Eerder positieve beslissing ingetrokken i.v.m. negatief OM advies dat dubbelrapportage wenselijk acht. Klager wil hier niet aan meewerken. Bestreden beslissing wordt vanwege motiveringsgebrek vernietigd. Bij een nieuwe beslissing dient Minister nadere informatie over belangen van nabestaanden mee te wegen. (Wet- en regelgeving: Pbw artikel 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 2)</p>	<p>14</p>

<p>Zaaknummer: R-19/3407/GB</p> <p>Datum uitspraak: 28 mei 2019</p>	<p>Penitentiair programma; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Klager nam deel aan een penitentiair programma. Klager werd afgeperst en bedreigd en heeft zich als gevolg daarvan op advies van politie niet gehouden aan het locatiegebod en de verplichte dagbesteding. Dit kan hem niet worden verweten. De omstandigheid dat klager niet meer aan de basisvoorwaarden kon voldoen, maakt dat klager echter niet meer geschikt was voor deelname aan het p.p. De beslissing van de Minister tot beëindiging van het p.p. en selectie voor gesloten gevangenis is derhalve niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 4, 17; Pm art. 7 en 9)</p>	<p>15</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3746/GB</p> <p>Datum uitspraak: 28 mei 2019</p>	<p>Eerste plaatsing zelfmelders</p>	<p>Zelfmelder. Klager heeft verzocht om te worden geplaatst in een (z.)b.b.i. De aangevoerde argumenten bieden onvoldoende aanknopingspunten waarom thans in klagers geval van het uitgangspunt, namelijk dat zelfmelders in het plusprogramma van een inrichting met een normaal beveiligingsniveau worden geplaatst, dient te worden afgeweken. Tevens geeft hetgeen door klager is aangevoerd onvoldoende aanleiding voor het nogmaals verlenen van uitstel. Beslissing van de Minister kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 18)</p>	<p>17</p>
<p>Zaaknummer: R-18/1651/GB</p> <p>Datum uitspraak: 23 mei 2019</p>	<p>Penitentiair programma</p>	<p>Klager, die is veroordeeld op Curaçao, is overgebracht naar Nederland o.g.v. artikel 40 van het Statuut. Klager heeft eerder ook al in Nederland verbleven. Niet redelijk om hem met verwijzing naar beleidslijn geen vrijheden toe te staan. Daarom toetst beroepscommissie inhoudelijk of klager voldoet aan voorwaarden voor deelname aan een p.p. Afwijzende beslissing niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art.4, 18, Pm art. 7 en 9; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden art. 38 en 40)</p>	<p>18</p>

<p>Zaaknummer: R-19/3433/GB</p> <p>Datum uitspraak: 10 mei 2019</p>	<p>Eerste plaatsing zelfmelders; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager heeft verzocht als zelfmelder geplaatst te worden in een b.b.i. Na een eerder gegrondverklaard beroep heeft de Minister het verzoek wederom afgewezen en het bezwaarschrift hiertegen ongegrond verklaard. Klager heeft zich gemeld in de p.i. Klager voldoet aan alle voorwaarden voor plaatsing in een b.b.i., genoemd in artikel 3, eerste lid, van de Regeling. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. Tegemoetkoming van € 75,=. (Wet- en regelgeving: artikel 17 jo 72 Pbw)</p>	<p>19</p>
<p>Zaaknummer: R-19/2718/GB</p> <p>Datum uitspraak: 9 mei 2019</p>	<p>Plaatsing / overplaatsing EBI; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Beslissing tot verlenging van verblijf in de EBI te laat genomen. Beroep in zoverre formeel gegrond en €10,= tegemoetkoming. Aan het feit dat de beroepscommissie laat uitspraak heeft gedaan zal geen rechtsgevolg worden verbonden, nu de wet hier geen grond voor kent. Ten aanzien van klager is sprake van ontvluchtingsgevaar, liquidatiegevaar door en voor klager en mogelijk voortgezet crimineel handelen door klager. Bij ontvluchting of een liquidatie zal sprake zijn van een geschokte rechtsorde en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico. Beslissing tot verlenging verblijf in de EBI inhoudelijk niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6 en 26)</p>	<p>21</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3416/GB</p> <p>Datum uitspraak: 9 mei 2019</p>	<p>Eerste plaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Geen sprake van een door klager ingediend bezwaarschrift tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden in de p.i. Lelystad, maar klager heeft op 13 maart 2019 een verzoek tot plaatsing in een b.b.i. op grond van artikel 18 Pbw gedaan. Klager daarom ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in bezwaar wegens termijnoverschrijding. Nu geen beslissing is genomen op het verzoek van klager om in een b.b.i. te worden geplaatst, dient de Minister dat alsnog te doen. Beroep gegrond en opdracht tot nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 18)</p>	<p>22</p>

<p>Zaaknummer: R-19/2938/GM</p> <p>Datum uitspraak: 15 juli 2019</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Inrichtingstandarts is tekortgeschoten in geboden nazorg. Rebasering van prothese had gelet op de functionele klachten van klager in de rede gelegen. Ter zitting is vastgesteld dat de onderprothese niet goed past. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 100,-. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)</p>	<p>24</p>
<p>Zaaknummer: R-18/2217/GM</p> <p>Datum uitspraak: 22 mei 2019</p>	<p>Medische verzorging behandeling</p>	<p>Onduidelijk waarom direct is overgegaan tot trekken van kies en niet eerst diagnose is gesteld en zo nodig röntgenfoto is gemaakt. Niet gebleken van zorgvuldige afweging, waardoor niet meer vast te stellen is of juiste kies is getrokken. Dit dient voor rekening en risico van de inrichtingstandarts te komen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,=. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)</p>	<p>24</p>
<p>Zaaknummer: R-19/3235/GV</p> <p>Datum uitspraak: 24 mei 2019</p>	<p>Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Het feitelijk uitzetten van een vreemdeling zonder rechtmatig verblijf kan onverenigbaar zijn met een een ieder verbindende bepaling van een binnen Nederland geldend verdrag. Indien een vreemdeling in Nederland wil blijven terwijl strafonderbreking is geadviseerd, moeten het individuele belang van de vreemdeling om het resterende gedeelte van zijn straf in Nederland te ondergaan enerzijds en het algemeen belang criminele vreemdelingen effectief uit te zetten anderzijds tegen elkaar worden afgewogen. Mede gelet op het feit dat een verzoek om strafonderbreking van de vreemdeling zelf niet is vereist, kunnen slechts zeer bijzondere omstandigheden aanleiding geven een vreemdeling niet bij het verlenen van strafonderbreking, maar eerst na afloop van zijn straf naar het land van herkomst uit te zetten. Beroep gegrond vanwege motiveringsgebrek. Opdracht nieuwe beslissing. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)</p>	<p>25</p>
<p>Zaaknummer: R-19/2858/GV</p> <p>Datum uitspraak: 24 april 2019</p>	<p>Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf</p>	<p>Aannemelijk dat Minister binnen (zeer) afzienbare tijd i.h.k.v. een WETS-procedure de Nederlandse rechterlijke uitspraak, waarbij aan klager een vrijheidsbenemende</p>	<p>27</p>

		sanctie is opgelegd, aan Polen zal toezenden. Gelet hierop en op het feit dat klager zich d.m.v. strafoverdracht in zijn eigen taal en land op de terugkeer in de Poolse samenleving kan voorbereiden, staat in dit geval een reeds opgestart WETS-procedure in de weg aan het verlenen van strafonderbreking. Hoewel de Minister de slachtofferbelangen onvoldoende met (concrete) informatie heeft onderbouwd, rechtvaardigt ook de aan klager opgelegde schadevergoedingsmaatregel de afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)	
Zaaknummer: R-19/2579/TA Datum uitspraak: 4 juli 2019	Ontvankelijkheid materieel	Ambtshalve toetsing van ontvankelijkheid door beroepscommissie, nu regels inzake ontvankelijkheid van openbare orde zijn. I.c. geen sprake van voor beklag vatbare beslissing. Vernietiging uitspraak beklagcommissie, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)	29
Zaaknummer: R-19/3211/TA-tussenbeslissing Datum uitspraak: 3 juli 2019	A-dwangbehandeling	Uit Richtlijn volgt dat elektroconvulsietherapie (ECT) voornamelijk wordt toegepast bij depressief ziektebeeld, de combinatie ECT en farmacotherapie niet evident is en dat schizofrenie geen indicatie is voor ECT. Beroepscommissie onvoldoende geïnformeerd. Tussenuitspraak: behandeling beroep aangehouden voor bepaalde tijd voor nadere onderbouwing door instelling. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 16b)	29
Zaaknummer: R-18/1907/TA Datum uitspraak: 2 juli 2019	Behandeling tbs; Ontvankelijkheid materieel	Afsluiten stroom verblijfsruimte gedurende nacht is in belang van noodzakelijk geachte behandeling. Gerechtigde inbreuk op klagers zelfbeschikkingsrecht, eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid niet geschonden. Geen strijd met art. 2 Bvt. Beslissing niet onredelijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 2 en 56)	31

Zaaknummer: R-19/2818/TA Datum uitspraak: 1 juli 2019	Bezoek	Voorwaarde voor ontvangen bezoek 'niet in codetaal spreken' is voldoende duidelijk omschreven. Niet kan van instelling worden verwacht op voorhand te specificeren wat precies onder codetaal dient te worden verstaan nu codetaal in veel verschillende vormen voorkomt. Beroep instelling gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 37)	33
Zaaknummer: R-19/3048/TA Datum uitspraak: 1 juli 2019	Ontvankelijkheid materieel; Telefoon	Volgens op leefgroep geldend algemeen beleid kan in de gemeenschappelijke ruimte getelefoneerd worden. Geen strijd met hogere wet- of regelgeving. Klager kan op verschillende plaatsen bellen. Dat voor ongestoord bellen soms enig overleg nodig is, maakt niet dat zijn privacy onvoldoende is gewaarborgd. Klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 38)	33
Zaaknummer: R-18/1974/TA Datum uitspraak: 3 juni 2019	Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht niet betrachten	Uit artikel 34 lid 5 en 6, Bvt kan geen recht op psychiatrische hulpverlening worden afgeleid. Recht op contact met personeel tijdens afzondering kan niet zo worden uitgelegd dat dit contact op verzoek van klager met psychiater dient te zijn. Geen sprake van niet betrachten van met recht op contact met personeel verband houdende zorgplicht. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art 34, 56)	34
Zaaknummer: R-18/2437/TA Datum uitspraak: 31 mei 2019	Hoorplicht; Mededelingsplicht; Ontvankelijkheid materieel; Verpleging en behandeling	I.v.m. klagers veiligheid en gezondheid is in behandlingsplan opgenomen dat hij enkel onder begeleiding van personeel de afdeling mag verlaten. In dit geval geen voor beklag vatbare beslissing (afdelingsarrest) en geen hoor- en mededelingsplicht. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 16, 17, 53, 54, 56, 57)	35

<p>Zaaknummer: R-18/1470/TA- einduitspraak</p> <p>Datum uitspraak: 21 mei 2019</p>	<p>Roken</p>	<p>Uit onderzoek ter zitting, schouw met nader onderzoek en stukken is aannemelijk geworden dat rookbeleid onvoldoende is nageleefd en ook niet effectief is gehandhaafd. Niet duidelijk geworden waarom klager, die aan astma lijdt, niet in andere verblijfsruimte is geplaatst waar hij minder overlast zou ervaren. Beroep gegrond, beklag gegrond, tegemoetkoming € 140,=. (Wet- en regelgeving: Tabaks- en rookwarenwet art. 10)</p>	<p>36</p>
<p>Zaaknummer: R-18/2103/TA</p> <p>Datum uitspraak: 14 mei 2019</p>	<p>Bewegingsvrijheid afzondering en separatie; Motiveringsbeginsel; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Afzondering driemaal verlengd. Onderbouwing zodanig onder de maat dat niet in voldoende mate inhoudelijk kan worden getoetst of noodzaak tot verlengingen nog bestond. Niet is te beoordelen of beslissingen in redelijkheid konden worden genomen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 150,= (Wet- en regelgeving: Bvt artt. 34, eerste lid, 32, eerste lid)</p>	<p>37</p>

Zaaknummer:
R-18/1551/GA

Datum uitspraak:
13 mei 2019

Beroepscommissie:
M.M. van der Nat, voorzitter, J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA, leden, in tegenwoordigheid van mr. S.C. Vogel, secretaris

Trefwoorden:
Disciplinaire straffen straftoemeting;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:
Directeur heeft na vondst telefoon bij klager een disciplinaire straf opgelegd waarbij in duur en modaliteit is afgeweken van het uitgangspunt in de landelijke sanctiekaart 2016. Uit de toelichting van de directeur blijkt niet dat sprake is geweest van voortgezet crimineel gedrag anders dan dat de mobiele telefoon daadwerkelijk is gebruikt. Dat enkele gegeven rechtvaardigt niet de afwijking in modaliteit en duur van de straf. De directeur heeft onvoldoende gemotiveerd waarom hij van de sanctiekaart is afgeweken. Beroep gegrond, beklag gegrond, tegemoetkoming van € 65,=. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 51)

Rechtsoverwegingen:
Namens klager wordt verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, omdat de noodzaak van een mondelinge toelichting niet is gebleken. Zij acht zich op basis van de stukken voldoende ingelicht om op het beroep te beslissen.
In de sanctiekaart staat dat het voorhanden hebben van een GSM wordt bestraft met "maximaal 10 dagen eigen cel". Van dit uitgangspunt voor bestraffing kan volgens vaste jurisprudentie in voorkomende gevallen schriftelijk gemotiveerd door de directeur worden afgeweken.
In de bestreden beslissing is de directeur van het uitgangspunt in de sanctiekaart afgeweken in duur en modaliteit. Klager is bestraft met 14 dagen opsluiting in

een strafcel. In de schriftelijke beslissing heeft de directeur als motivering voor deze hogere straf opgenomen: "(...) blijkt dat u veelvuldig gebeld heeft en sms heeft ontvangen. Ik beschouw dit als voortgezet crimineel handelen en wijk daarom af van de landelijke sanctiekaart." Waaruit dat voortgezet crimineel handelen feitelijk heeft bestaan, blijkt niet uit de schriftelijke beslissing. In diens verweerschrift van 25 juli 2018 heeft de directeur geschreven dat sprake is van voortgezet crimineel handelen "(...) aangezien er sprake is van meerdere strafwaardige feiten met betrekking tot illegaal handelen. Onomstotelijk kan immers worden gesteld dat voorafgaand aan het voorhanden hebben van de mobiele telefoon in de cel een aaneenschakeling van illegale handelingen moet hebben plaatsgevonden. Betrokkene heeft de mobiele telefoon eerst illegaal moeten (laten) invoeren of anderszins illegaal moeten verwerven, deze vervolgens illegaal in zijn cel moeten verstopten en de telefoon vervolgens illegaal gebruikt of door anderen laten gebruiken waardoor hij de directeur opzettelijk de mogelijkheid heeft ontnomen toezicht te houden op het telefoonverkeer." De beroepscommissie stelt voorop dat in de als uitgangspunt in de sanctiekaart genoemde straf het verwerven, voorhanden hebben en verstopten van een mobiele telefoon is verdisconteerd. De telefoon wordt immers genoemd onder het kopje "contrabande" en voornoemde handelingen hangen samen met het karakter van contrabande: smokkelwaar. Uit de toelichting van de directeur blijkt niet dat sprake is geweest van voortgezet crimineel gedrag anders dan dat de mobiele telefoon daadwerkelijk is gebruikt. Dat enkele gegeven rechtvaardigt niet de door de directeur in modaliteit én duur voorgestane afwijking van de sanctiekaart. De directeur heeft daardoor niet afdoende gemotiveerd waarom hij van de sanctiekaart is afgeweken. Het beroep zal gegrond worden verklaard en een tegemoetkoming zal worden toegekend, ervan uitgaande dat een straf van 10 dagen in eigen cel of verblijfsruimte gerechtvaardigd zou zijn geweest. De beroepscommissie stelt de

tegemoetkoming vast op € 65,= (4 dagen x € 10 voor de onterechte plaatsing in een strafcel en 10 dagen x € 2,50 voor de onterechte plaatsing in een strafcel in plaats van eigen cel of verblijfsruimte).

Zaaknummer:
S-19/1735/SGA

Datum uitspraak:
18 juni 2019

Beroepscommissie:
mr. J.D. den Hartog, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Bewegingsvrijheid; Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:
Verzoeker verblijft op grond van artikel 43.3 Pbw in een FPA. De beslissing tot intrekking van verzoekers verloven betreft een beslissing van de directeur van de p.i. Er is geen sprake van een gemotiveerde beslissing, met een op verzoeker afgestemde belangenafweging. Bestreden beslissing komt onredelijk voor, zodat er een spoedeisend belang is om deze beslissing te schorsen. Schorsingsverzoek toegewezen.
(Wet- en regelgeving: artikel 43, lid 3, 60 jo 69 Pbw)

Rechtsoverwegingen:
De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing.

Uit de hierboven genoemde e-mail van 1 april 2019 blijkt dat de directeur van de p.i. opdracht heeft gegeven om de verloven van verzoeker in te trekken. Niet is gebleken dat de directeur hiertoe niet bevoegd was. Anders dan de voorzitter in de beslissing van 1 mei 2019 heeft geoordeeld, merkt de voorzitter, voorlopig oordelend, de beslissing tot het intrekken van de verloven van verzoeker dan ook aan als een beslissing van de directeur. De voorzitter stelt vast dat verzoekers vrijheden sinds 1 april 2019 zijn ingetrokken. Uit de overgelegde stukken is onvoldoende duidelijk geworden waarom de verloven zijn ingetrokken. Er is geen sprake van een gemotiveerde beslissing op schrift, met daarin een op verzoeker afgestemde belangenafweging. Onder deze omstandigheden komt, naar het voorlopig oordeel van de voorzitter, de beslissing tot het intrekken van de vrijheden van verzoeker, zodanig onredelijk en onbillijk voor dat er een spoedeisend belang is om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing over te gaan.

Zaaknummer:
S-19/1671/SGA

Datum uitspraak:
29 mei 2019

Beroepscommissie:
mr. A.M.G. Smit, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:
Verzoeker verbleef op grond van artikel 43, derde lid, Pbw sinds 8 november 2018 bij een zorginstelling voor een detentievervangende behandeling. Op 19 april 2019 is verzoeker teruggeplaatst in locatie De Schie. De voorzitter acht, voorlopig oordelend, de bestreden beslissing onredelijk en onbillijk. De begeleiding van verzoeker verliep over het algemeen goed. Er zijn geen

incidenten geweest, ook niet tijdens verloven. De reclassering is positief over het voortzetten van het traject. Dat de informatievoorziening tussen de directeur en de kliniek niet goed verloopt, betreft een omstandigheid die niet aan verzoekers gedrag te wijten valt. Schorsingsverzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 43 lid 3)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing. Naar het oordeel van de voorzitter is dat het geval.

Wettelijk kader

In artikel 43, eerste lid, van de Pbw is bepaald dat de gedetineerde recht heeft op sociale verzorging en hulpverlening. Het derde lid bepaalt dat de directeur zorg draagt voor overbrenging van de gedetineerde naar de daartoe bestemde plaats, indien de in het eerste lid omschreven zorg en hulp dit noodzakelijk maken en een dergelijke overbrenging zich verdraagt met de ongestoorde tenuitvoerlegging van de vrijheidsbeneming.

De feiten

Verzoeker is een 42 jarige man die sinds 11 november 2011 in detentie verblijft. Hij is op 12 november 2013 in hoger beroep veroordeeld tot een gevangenisstraf van twaalf jaar voor doodslag. Het Openbaar Ministerie (OM) heeft een executie-indicator geplaatst. Uit het selectieadvies van de locatie De Schie van 17 april 2019 blijkt dat verzoeker voor de eerste keer een detentie ondergaat. Zijn gedrag in de inrichting is goed. Verzoeker is

voorgesteld voor een plaatsing op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw bij Stichting Moria te Nijmegen. Het OM (ressortsparket 's-Hertogenbosch) heeft op 12 oktober 2018 een negatief advies uitgebracht over de artikel 43.3 plaatsing van verzoeker bij Stichting Moria. De selectiefunctionaris heeft op grond van artikel 43, derde lid, van de Pbw ingestemd met een detentievervangende behandeling van verzoeker bij de zorginstelling per 8 november 2018. Verzoeker is op die datum naar de zorginstelling overgebracht. Verzoeker is – naar de voorzitter begrijpt – op 19 april 2019 vanuit de zorginstelling teruggeplaatst in de locatie De Schie.

Toelichting verzoek

Namens verzoeker is op 26 april 2019 beklag ingesteld bij de beklagcommissie en wordt om schorsing verzocht van de beslissing tot terugplaatsing van verzoeker. Uit de bij het klaagschrift gevoegde stukken blijkt dat verzoeker zich aan alle afspraken houdt en dat het verblijf bij Stichting Moria voorspoedig verloopt. De reclassering adviseert het traject voort te zetten.

Reactie directeur

Uit de schriftelijke inlichtingen van de directeur, waaronder de bestreden beslissing en het selectieadvies van 17 april 2019, volgt dat 'de instelling zelfstandig vrijheden heeft toegekend die niet op de voorgeschreven manier, middels een verlofplan, aan de directeur zijn voorgelegd. Daarnaast geeft de instelling onvoldoende openheid over de voortgang van de begeleiding. Er is een behandeling via de huisarts opgestart, die niet via het Informatiesysteem Forensische Zorg (IFZO) geïndiceerd is. Tevens is verzoekers gedrag problematisch gebleken. Zo weigert hij contact met de nabestaanden via Slachtofferhulp en toont hij grensoverschrijdend gedrag in het contact met een reclasseringsmedewerker.'

Beoordeling schorsingsverzoek

De voorzitter stelt vast dat verzoeker sinds 8 november 2018 een detentievervangende behandeling ondergaat in de zorginstelling. Uit de bestreden beslissing volgt dat verzoeker is teruggeplaatst, omdat de zorginstelling onvoldoende inzage geeft over de voortgang van de begeleiding, zelfstandig vrijheden heeft toegekend zonder het verlofplan voor te leggen aan de directeur en wegens verzoekers problematische gedrag. De voorzitter overweegt als volgt. Het punt met betrekking tot de informatievoorziening vanuit Stichting Moria over het verloop van verzoekers behandeling naar de directeur van de locatie De Schie acht de voorzitter, voorlopig oordelend, niet te wijten aan verzoeker of zijn gedrag. Verzoeker verblijft ruim vijf maanden in de zorginstelling en bevestigt is dat het daar goed ging. Uit het voortgangsverslag van 9 april 2019 van IrisZorg (reclassering) blijkt dat verzoeker zich inzet voor het behandelprogramma en zich over het algemeen goed begeleidbaar opstelt, ook tijdens en na verloven zijn geen incidenten gemeld. Er komen vanuit de zorginstelling geen zorgwekkende signalen. Het recidiverisico op geweld wordt ingeschat als laag, het recidiverisico algemeen wordt ingeschat als gemiddeld. De reclassering ziet voldoende mogelijkheden het traject voort te zetten. Onder deze omstandigheden moet, naar het voorlopig oordeel van de voorzitter, de beslissing tot terugplaatsing van verzoeker als zodanig onredelijk en onbillijk worden aangemerkt dat er een spoedeisend belang is om tot schorsing van de tenuitvoerlegging van die beslissing over te gaan.

Zaaknummer:
R-19/3432/GB

Datum uitspraak:
17 juli 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en mr. J.W.
Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van
mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing BPG

Samenvatting:

Plaatsing BPG-afdeling. Hoewel sprake is van ernstige incidenten, kan op basis daarvan niet zonder meer worden geconcludeerd dat klager een ernstig beheersrisico vormt voor zichzelf of anderen, ten gevolge waarvan hij niet in staat is in een regime van algehele of beperkte gemeenschap te verblijven. Minder ingrijpende alternatieven. Beroep gegrond en tegemoetkoming € 600,=. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 11).

Rechtsoverwegingen:

4.1. Een (al dan niet onherroepelijk) tot gevangenisstraf veroordeelde gedetineerde dient te worden geplaatst in een inrichting met een regime van algehele of beperkte gemeenschap, tenzij plaatsing in een individueel regime noodzakelijk is. In het individueel regime kunnen gedetineerden worden geplaatst die op grond van hun persoonlijkheid, gedrag of andere persoonlijke omstandigheden, een ernstig beheersrisico vormen voor zichzelf of anderen en ten gevolge daarvan niet in staat zijn in een regime van algehele of beperkte gemeenschap te functioneren of te verblijven.

4.2. De BPG-afdeling van de gevangenis van de p.i. Vught is een inrichting voor mannen met een individueel regime en een uitgebreid beveiligingsniveau.

4.3. De directeur van de locatie Sittard adviseerde op 17 januari 2019 klager over plaatsen naar de BPG-afdeling, naar aanleiding van twee rapporten op 16 januari 2019. Het eerste rapport is opgemaakt vanwege het uiten van bedreigingen naar personeel. Het tweede incident vond in de middag plaats. Uit het selectieadvies volgt dat klager werd aangesproken door een

personeelslid, omdat hij teveel boterhammen bij zich had. Hierop begon klager te schreeuwen naar het personeelslid en gaf hij hem een klap in het gezicht. Door de klap werd het personeelslid onwel en moest de medische dienst worden ingeschakeld.

4.4. Doorgaans hebben woede-uitbarstingen bij een gedetineerde in een ruzie, met dreigende taal en fysieke confrontatie jegens een personeelslid, tot gevolg dat een straf wordt opgelegd en/of tot overplaatsing wordt overgegaan. Hoewel in casu sprake is van ernstige incidenten, kan op basis van die incidenten niet zonder meer worden geconcludeerd dat klager een ernstig beheersrisico vormt voor zichzelf of anderen, ten gevolge waarvan hij niet in staat is in een regime van algehele of beperkte gemeenschap te verblijven. Bovendien had op minder ingrijpende wijze gereageerd kunnen worden en is onvoldoende gemotiveerd waarom in casu de incidenten op 16 januari 2019 voldoende zwaarwegend waren voor plaatsing in een individueel regime. De beslissing klager te plaatsen op de BPG-afdeling kan daarom niet als proportioneel worden aangemerkt. Het beroep zal gegrond worden verklaard en de beroepscommissie zal klager een tegemoetkoming toekennen van € 100,= per maand voor de periode dat hij ten onrechte niet in een inrichting met een regime van beperkte gemeenschap heeft verbleven. Bij besluit van 10 juli 2019 is klager geselecteerd voor de gevangenis van locatie Roermond. Daarom zal aan klager een tegemoetkoming van € 600,= (6 x € 100,=) worden toegekend.

Zaaknummer:
R-19/3111/GB

Datum uitspraak:
5 juli 2019

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en mr. J.W.
Wabeke, leden, in tegenwoordigheid van
J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
Detentiefasering

Samenvatting:
Afwijzing verzoek deelname aan gestapeld traject (z.b.b.i. en aansluitend pp). Eerder positieve beslissing ingetrokken i.v.m. negatief OM advies dat dubbelrapportage wenselijk acht. Klager wil hier niet aan meewerken. Bestreden beslissing wordt vanwege motiveringsgebrek vernietigd. Bij een nieuwe beslissing dient Minister nadere informatie over belangen van nabestaanden mee te wegen. (Wet- en regelgeving: Pbw artikel 18; Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 2)

Rechtsoverwegingen:
4.1. Op grond van artikel 2, eerste lid, van de Regeling kunnen in zeer beperkt beveiligde inrichtingen of afdelingen gedetineerden worden geplaatst die een te verwaarlozen vlucht- of maatschappelijk risico vormen, aan wie een vrijheidsstraf van tenminste zes maanden is opgelegd, die in geval de veroordeling onherroepelijk is ten minste de helft van de opgelegde vrijheidsstraf hebben ondergaan dan wel in geval de veroordeling nog niet onherroepelijk is een tijd in voorlopige hechtenis hebben doorgebracht waarvan de duur ten minste gelijk is aan de helft van de opgelegde gevangenisstraf, die beschikken over een aanvaardbaar verlofadres, die een strafrestance hebben van ten minste zes weken en ten hoogste zes maanden en die zijn gepromoveerd. Op grond van het derde lid van de Regeling kunnen in afwijking van het eerste lid tevens voor plaatsing in een zeer beperkt beveiligde inrichting of afdeling in aanmerking komen, gedetineerden ten aanzien van wie een door de selectiefunctiefunctionaris akkoord bevonden voorstel voor deelname aan een penitentiair programma aanwezig is. Het verblijf in de zeer beperkt beveiligde inrichting direct voorafgaande aan de plaatsing in het penitentiair programma duurt maximaal zes maanden.

4.2. Bij de plaatsing in zeer beperkt en beperkt beveiligde inrichtingen speelt de beoordeling of de gedetineerde

geschikt is tot terugkeer in de samenleving, een belangrijke rol. Indicator bij de beoordeling daarvan is of de gedetineerde reeds eerder tijdens de huidige detentie met goed resultaat bewegingsvrijheid (onbegeleid) buiten de inrichting heeft genoten (algemeen verlof, schorsing van de preventieve hechtenis, incidenteel verlof, strafonderbreking), en of zich daarna omstandigheden hebben voorgedaan die aan deze indicator ernstig afbreuk doen. Gelet op het open karakter van de inrichting of afdeling spelen de aard, zwaarte en achtergrond van het gepleegde delict en de persoonlijkheid van de gedetineerde een rol bij de beoordeling of betrokkene geschikt is voor plaatsing in een zeer beperkt of beperkt beveiligde inrichting of afdeling (Stcr. 2000, nr. 176).

4.3. De kern van de afwijzing van klagers verzoek hem te plaatsen in een gestapeld traject is gelegen in de omstandigheid dat geen sprake zou zijn van een te verwaarlozen maatschappelijk risico, als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Regeling. De Minister verwijst daarbij naar een advies van het OM, waarin is opgenomen dat klager het gepleegde delict inmiddels deels heeft bekend, maar dat er onduidelijkheid is over klagers werkelijke beleving van het gepleegde feit. Het OM heeft te kennen gegeven dat een dubbelrapportage gewenst is, voordat sprake kan zijn van detentiefasering. Klager wil hieraan uitdrukkelijk niet meewerken. Daarnaast verwijst de Minister naar het advies van de reclassering, waarin is opgenomen dat zij geen inschatting kunnen maken van het recidiverisico.

4.4. Uit de beslissing van de Minister blijkt onvoldoende dat het negatieve advies van het OM, het recidiverisico en de belangen van de nabestaanden zijn afgezet tegen andere relevante informatie, zoals de positieve adviezen van de vrijhedencommissie en de reclassering en klagers belang bij resocialisatie en het verloop van zijn (begeleide) verloven. De beslissing van de Minister zal dan ook vanwege een motiveringsgebrek worden vernietigd en

de Minister zal worden opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. Bij een nieuwe beslissing van de Minister acht de beroepscommissie het van belang dat nadere informatie over de belangen van de nabestaanden wordt meegewogen.

4.5. De beroepscommissie acht geen termen aanwezig voor het toekennen van een tegemoetkoming.

Zaaknummer:
R-19/3407/GB

Datum uitspraak:
28 mei 2019

Beroepscommissie:
mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Penitentiair programma;
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen

Samenvatting:
Klager nam deel aan een penitentiair programma. Klager werd afgeperst en bedreigd en heeft zich als gevolg daarvan op advies van politie niet gehouden aan het locatiegebod en de verplichte dagbesteding. Dit kan hem niet worden verweten. De omstandigheid dat klager niet meer aan de basisvoorwaarden kon voldoen, maakt dat klager echter niet meer geschikt was voor deelname aan het p.p. De beslissing van de Minister tot beëindiging van het p.p. en selectie voor gesloten gevangenis is derhalve niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 4, 17; Pm art. 7 en 9)

Rechtsoverwegingen:
4.1. In artikel 4 van de Pbw en de artikelen 7 en 9 van de Penitentiare maatregel (Pm) zijn de voorwaarden opgenomen waaraan het penitentiair

programma en de gedetineerde moeten voldoen.

4.2. Uit het advies terugplaatsing in inrichting van de reclassering en het selectieadvies van de inrichting volgt het navolgende. Klager nam sinds 18 oktober 2018 deel aan het p.p. Klager heeft zich gedurende het toezicht meewerkend opgesteld. Op 30 januari 2019 werd onaangekondigd een bezoek gebracht aan de werkplek van klager, waar hij zijn verplichte dagbesteding in het kader van zijn p.p. vervulde. Klager werd daar niet aangetroffen. Navraag bij de werkgever leverde op dat klager die dag niet op zijn werk was en dat hij ook de vorige dag niet op zijn werkplek was verschenen. Klager belde op enig moment de senior casemanager en zei dat hij werd afgeperst en bedreigd door een (partner van een) voormalige zakenpartner uit het criminele milieu. Zijn vrouw en dochter werden door dezelfde mensen ook bedreigd. Op 29 januari 2019 heeft de politie klager naar aanleiding van een melding vermissing vanwege veiligheidsredenen van zijn werkplek opgehaald. Klager heeft vervolgens op instigatie van de politie vanwege veiligheidsredenen enige tijd op een niet nader genoemde locatie verbleven. De senior casemanager merkt op dat klager hiervan voor 31 januari 2019 bij de reclassering noch bij Ex-Made melding heeft gemaakt. De reclassering is van mening dat klager de voorwaarden van het p.p. heeft overtreden en dat het klager verwijtbaar is dat hij niet afdoende naar haar heeft gecommuniceerd. Daarnaast is het in het belang van de veiligheid van klager dat hij weer wordt ingesloten en heeft de reclassering geadviseerd hem in de inrichting terug te plaatsen. Het Multi-Disciplinair Overleg gaat akkoord met het advies van de reclassering, mede op grond van (kort en zakelijk weergegeven) het tijdens de nachtelijke uren elders verblijven, het zich vanwege het lopende politieonderzoek (op last van de politie en het Openbaar Ministerie) voor onbepaalde tijd niet aan de voorwaarden van dagbesteding en locatiegebod houden, de verantwoordelijkheid van de Dienst Justitiële Inrichtingen voor het wel en wee van haar gedetineerden, het gebrek

aan vertrouwen in het nut van een p.p. dat tenslotte een legale re-integratie in de samenleving vanuit de gevangenis tot doel heeft en het niet vermelden van contacten uit het criminele milieu, terwijl daarvan al wel minimaal tweeënhalve week sprake was. Klager is op verzoek van het Openbaar Ministerie expliciet niet gehoord over dit advies. De officier van justitie heeft op 30 januari 2019 aan de senior casemanager van de p.i. verzocht klager niet te laten melden in de p.i. en weer vast te zetten, wegens het overtreden van de voorwaarden. Hierbij speelt een rol dat klager de voorwaarden op dringend advies van de politie heeft overtreden. Daarnaast zou het vastzetten van klager op dat moment het onderzoek schaden en zijn er veiligheidsrisico's die met het vastzetten van klager niet worden opgelost. Daarbij is verzocht klager op dit moment niet te confronteren met het overtreden van de voorwaarden van het p.p. en de (mogelijke) gevolgen daarvan. De senior casemanager heeft op 30 januari 2019 bericht aan de officier van justitie dat, na intern overleg, is besloten aan het verzoek gehoor te geven. Op 4 april 2019 heeft klager een oproep gekregen voor een gesprek met de directeur van de p.i. Alphen in het kader van zijn p.p. Klager diende zich op 11 april 2019 te melden, waarbij in de brief stond dat hij rekening met insluiting moest houden. Hij is vervolgens op 11 april 2019 ingesloten. Op 10 april 2019 heeft de voormalige werkgever van klager in het kader van zijn p.p. te kennen gegeven dat klager zijn werkzaamheden bij hem kan hervatten, mits de politie dit gezien de veiligheid toestaat.

4.3. De beslissing van de Minister tot beëindiging van het p.p. en het selecteren van klager voor een gesloten gevangenis dateert van 1 februari 2019. De beslissing is op 11 april 2019 uitgereikt aan klager. De beroepscommissie constateert dat, op basis van de aanwezig stukken, klager in ieder geval vanaf 30 januari 2019 niet meer heeft voldaan aan de voorwaarden van het p.p. Klager heeft zich vanaf die datum immers (deels) niet gehouden aan het locatiegebod en aan de verplichte dagbesteding. De reden

hiervoor is gelegen in omstandigheden die klager niet kunnen worden verweten. De omstandigheid dat hij niet meer aan de voorwaarden kon voldoen, maakt dat klager echter niet meer geschikt was voor deelname aan het p.p. Klager kon niet langer voldoen aan de basisvoorwaarden voor deelname aan een p.p. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de Minister kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep wordt derhalve ongegrond verklaard.

Zaaknummer:
R-19/3746/GB

Datum uitspraak:
28 mei 2019

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van
mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Eerste plaatsing zelfmelders

Samenvatting:
Zelfmelder. Klager heeft verzocht om te worden geplaatst in een (z.)b.b.i. De aangevoerde argumenten bieden onvoldoende aanknopingspunten waarom thans in klagers geval van het uitgangspunt, namelijk dat zelfmelders in het plusprogramma van een inrichting met een normaal beveiligingsniveau worden geplaatst, dient te worden afgeweken. Tevens geeft hetgeen door klager is aangevoerd onvoldoende aanleiding voor het nogmaals verlenen van uitstel. Beslissing van de Minister kan niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Beroep ongegrond. (Pbw art. 17, 18)

Rechtsoverwegingen:
4.1. Klager, die onherroepelijk is veroordeeld, kan in een gevangenis met een regime van beperkte gemeenschap worden geplaatst.

4.2. Door en namens klager is – onder meer – verzocht om te worden geplaatst in een (z.)b.b.i. Op 10 september 2013 is de Regeling (Stcrt. nr. 25079) gewijzigd waardoor de verplichting is vervallen om zelfmelders bij een eerste plaatsing in een b.b.i. te plaatsen. Vanaf 1 maart 2014 worden zelfmelders in het plusprogramma van een inrichting met een normaal beveiligingsniveau geplaatst. Uit de nota van toelichting bij de wijziging van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden in verband met de invoering van promoveren en degraderen van gedetineerden (Stcrt. 20 februari 2014, nr. 4617) volgt vervolgens dat zelfmelders aangeven dat zij verantwoordelijkheid tonen voor hun gedrag en met name voor de executie van hun gevangenisstraf. Zij worden daarvoor beloond door hen direct bij aanvang van hun detentie te promoveren naar het plusprogramma. Daarmee komen zij sneller dan niet zelfmelders in aanmerking voor plaatsing in een (zeer) beperkt beveiligde inrichting of afdeling. Wel moeten zelfmelders ook voldoen aan de overige vereisten voor plaatsing in een (zeer) beperkt beveiligde inrichting of afdeling.

4.3. In RSJ 14 maart 2019, R-19/3025/GB, heeft de beroepscommissie overwogen dat zelfmelders wel direct geplaatst kunnen worden in een b.b.i. De beroepscommissie ziet echter in de onderhavige zaak in de door en namens klager aangevoerde argumentatie onvoldoende aanknopingspunten waarom thans in klagers geval van het uitgangspunt, namelijk dat zelfmelders in het plusprogramma van een inrichting met een normaal beveiligingsniveau worden geplaatst, dient te worden afgeweken. De onderhavige casus vertoont onvoldoende overeenkomsten met de geciteerde uitspraken. Klager heeft geen blanco strafblad, heeft eerder in een PPC verbleven en het dossier vermeldt diverse medische klachten. Het argument namens de Minister dat daarom eerst moet worden onderzocht wat de huidige mogelijkheden zijn is begrijpelijk. De beroepscommissie laat hierbij buiten beschouwing de vraag of klager thans aan de voorwaarden, zoals

gesteld in artikel 3 van de Regeling, voldoet.

4.4. Klager verzoekt tevens om uitstel van zijn melddatum tot uiterlijk 1 oktober 2019.

Zoals blijkt uit de aanwijzing van het Openbaar Ministerie over het uitstelbeleid kan een verzoek tot uitstel om verschillende redenen worden toegekend. Voorop staat echter de noodzaak tot tenuitvoerlegging van de gevangenisstraf daarom wordt slechts in uitzonderlijke omstandigheden uitstel verleend.

Aan klager is reeds één maand uitstel verleend van zijn melddatum in verband met zijn medische situatie. Hetgeen thans wordt aangevoerd ten aanzien van zijn medische situatie geeft onvoldoende aanleiding tot het nogmaals verlenen van uitstel. Ten aanzien van hetgeen klager aanvoert met betrekking tot de zorg voor zijn ouders en het gezin waarvoor hij nodig is, overweegt de beroepscommissie dat, hoewel gezinsproblematiek past binnen het geldende beleid waar het betreft het verlenen van uitstel inzake de tenuitvoerlegging van vonnissen, thans onvoldoende aanleiding aanwezig is om klager op deze grond uitstel van zijn melddatum te verlenen. Enige onderbouwing met stukken ontbreekt waaruit de noodzaak van klagers aanwezigheid blijkt. Niet gebleken is dat – onder meer – de zorg voor klagers ouders niet zou kunnen worden ondervangen door een ander persoon, dan wel door inschakeling van professionele zorg. Financiële gevolgen van een detentie zijn voorts op zichzelf onvoldoende reden om tot uitstel over te gaan.

Voor zover klager uitstel verzoekt in verband met het zoeken naar een zaakwaarnemer, merkt de beroepscommissie op dat klager – gezien zijn veroordeling op 7 februari 2018 – ten tijde van het oprichten van zijn onderneming op 7 december 2018 bekend was met de mogelijkheid dat hij de aan hem opgelegde gevangenisstraf diende te ondergaan.

4.5. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de Minister kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen,

niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt.

Zaaknummer:
R-18/1651/GB

Datum uitspraak:
23 mei 2019

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, drs. M.R. van Veen en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Penitentiair programma

Samenvatting:
Klager, die is veroordeeld op Curaçao, is overgebracht naar Nederland o.g.v. artikel 40 van het Statuut. Klager heeft eerder ook al in Nederland verbleven. Niet redelijk om hem met verwijzing naar beleidslijn geen vrijheden toe te staan. Daarom toetst beroepscommissie inhoudelijk of klager voldoet aan voorwaarden voor deelname aan een p.p. Afwijzende beslissing niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art.4, 18, Pm art. 7 en 9; Statuut voor het Koninkrijk der Nederlanden art. 38 en 40)

Rechtsoverwegingen:
4.1. Op grond van artikel 40 van het Statuut kan een in Curaçao gewezen vonnis in het hele Koninkrijk ten uitvoer worden gelegd, met inachtneming van de wettelijke bepalingen van het land waar de tenuitvoerlegging plaatsvindt. Op grond van artikel 38, eerste lid, van het Statuut kunnen onderlinge regelingen worden getroffen. Uit artikel 4, eerste lid, van de Onderlinge regeling als bedoeld in artikel 38 van het Statuut volgt dat de gedetineerde zo spoedig mogelijk, doch in ieder geval binnen een termijn van zes maanden vanaf het tijdstip van tijdelijke onderbrenging, terugkeert naar het land waarin het bevel tot voorlopige hechtenis is gegeven of de vrijheidsstraf is opgelegd. Van deze termijn kan volgens het derde

lid worden afgewezen indien dringende redenen van veiligheid en/of de aanwezigheid van medische complicaties van de gedetineerde daartoe nopen. In dat geval kan de termijn, bedoeld in het eerste lid, telkens met zes maanden worden verlengd.

4.2. De toenmalige Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie heeft per brief van 1 oktober 2014 (kenmerk 556482) inzake tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden medegedeeld dat zijn beleidslijn de volgende is. Aan deze gedetineerden worden gedurende het tijdelijke verblijf in Nederland geen vrijheden toegestaan. De beroepscommissie stelt vast dat voormeld beleid om geen vrijheden toe te staan aan tijdelijk naar Nederland overgebrachte Antilliaanse gedetineerden is gebaseerd op het uitgangspunt van de Onderlinge regeling dat de gedetineerde zo spoedig mogelijk – in beginsel binnen een termijn van zes maanden – terugkeert naar het land waarin de vrijheidsstraf is opgelegd. Gelet hierop acht de beroepscommissie het niet redelijk om aan klager – die in januari 2015 voor het eerst is overgebracht naar een Nederlandse gevangenis – op grond van voormeld beleid geen vrijheden toe te staan. Derhalve zal geen gevolg worden gegeven aan het subsidiaire verzoek van klager om de beslissing op het onderhavige beroep aan te houden totdat de Minister een beslissing heeft genomen omtrent het verzoek tot overdracht, nu de beroepscommissie reeds – ongeacht de vraag of de tenuitvoerlegging wel of niet is overgedragen – het niet redelijk acht dat op grond van voormeld beleid aan klager geen vrijheden worden verleend.

4.3. Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie inhoudelijk beoordelen of is voldaan aan de in artikel 4 van de Pbw en de artikelen 7 en 9 van de Penitentiaire maatregel (Pm) opgenomen voorwaarden waaraan het penitentiair programma en de gedetineerde moeten voldoen.

4.4. Op grond van artikel 7, derde lid, van de Pm dient de selectiefunctionaris bij zijn beslissing rekening te houden met (onder meer) de geschiktheid van de gedetineerde voor een p.p. Uit een brief van het Openbaar

Ministerie te Curaçao van 23 april 2018 – die is opgesteld ten behoeve van de verlenging van de plaatsing in Europees Nederland – blijkt dat een nadere dreigingsanalyse is opgemaakt. Klager heeft verklaringen afgelegd over verschillende – op Curaçao gepleegde – liquidaties. Uit onderzoek naar de liquidaties is gebleken dat door personen gelieerd aan de 'No Limit Soldiers', een prijs op klagers hoofd is gezet, zodat hij om het leven gebracht zal worden zodra de gelegenheid zich voordoet. Eind 2017 is reeds getracht klager te vergiftigen, hetgeen is voorkomen doordat klager tijdig is overgeplaatst naar Nederland. De 'No Limit Soldiers' en gerelateerde groeperingen opereren internationaal. Uit de inlichtingen van de selectiefunctionaris volgt voorts dat recentelijk een gedetineerde uit de locatie De Schie is overgeplaatst naar een andere inrichting, vanwege zijn banden met de 'No Limit Soldiers' en het uitsluiten van risico's richting klager. Uit het reclasseringsadvies van 13 juni 2018 blijkt dat klager heeft verteld dat de 'No Limit Soldiers' hem als een bedreiging zien en het op hem gemunt hebben. De kans is volgens klager zeer reëel dat hij wordt omgelegd als hij uit detentie vrij komt.

4.5. Gelet op voornoemde feiten en omstandigheden kan de op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de selectiefunctionaris tot afwijzing van klagers verzoek op grond van de reden van overplaatsing van klager en de dreiging op zijn leven, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt.

Zaaknummer:
R-19/3433/GB

Datum uitspraak:
10 mei 2019

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:

Eerste plaatsing zelfmelders;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Klager heeft verzocht als zelfmelder geplaatst te worden in een b.b.i. Na een eerder gegrondverklaard beroep heeft de Minister het verzoek wederom afgewezen en het bezwaarschrift hiertegen ongegrond verklaard. Klager heeft zich gemeld in de p.i. Klager voldoet aan alle voorwaarden voor plaatsing in een b.b.i., genoemd in artikel 3, eerste lid, van de Regeling. Beroep gegrond en opdracht nieuwe beslissing. Tegemoetkoming van € 75,=.

(Wet- en regelgeving: artikel 17 jo 72 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

4.1. Uit de door de Minister overgelegde kamerstukken met kenmerk TK 29 270, 8 november 2011 volgt dat de uitgangspunten van het beleid - in het kader van Modernisering Gevangeniswezen - zijn: de eigen verantwoordelijkheid (gedrag en motivatie) van de gedetineerde, een nieuwe balans tussen detentie en externe vrijheden (resocialisatiedoel), de aansluiting van de detentiefasering op de voorwaardelijke invrijheidstelling en meer rekening houden met de veiligheid van de samenleving en de belangen van slachtoffers en nabestaanden.

4.2. Op grond van artikel 3, eerste lid, van de Regeling komen voor plaatsing in een b.b.i. of afdeling gedetineerden in aanmerking: a. die een beperkt vlucht- en maatschappelijk risico vormen; b. die een strafrestant hebben van maximaal achttien maanden; c. die beschikken over een aanvaardbaar verlofadres, en d. die zijn gepromoveerd. Dit zijn cumulatieve voorwaarden.

4.3. Hoewel de beroepscommissie in haar beslissing RSJ 14 maart 2019, R-19/3025/GB heeft overwogen dat zelfmelders wel direct geplaatst kunnen worden in een b.b.i., dient de gedetineerde met een zelfmeldersstatus wel aan bovenstaande voorwaarden te voldoen. De beroepscommissie overweegt in deze zaak als volgt. De voorwaarden

a. vlucht- en maatschappelijk risico

Klager is als first offender onherroepelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 231 dagen, wegens het lekken van vertrouwelijk informatie binnen zijn dienstbetrekking bij de Marechaussee. Klager heeft inmiddels een eigen bedrijf en werkt niet meer bij de Marechaussee. Klager heeft te kennen gegeven opgelucht te zijn dat hij de opgelegde gevangenisstraf eindelijk kan ondergaan. Klager heeft een gezin met kleine kinderen en een goed sociaal netwerk. Niet gebleken is dat ten aanzien van klager sprake is van een vlucht- en maatschappelijk risico.

b. die een strafrestant hebben van maximaal achttien maanden
Klager is onherroepelijk veroordeeld tot een gevangenisstraf van 231 dagen. Dat is minder dan de gestelde maximale achttien maanden.

c. die beschikken over een aanvaardbaar verlofadres
Klager woont sinds 2014 in een koopwoning, waar hij met zijn gezin woont. Klager staat dus in de Basisregistratie Personen (BRP) ingeschreven op dit adres. Niet gebleken is dat er een contra-indicatie is ten aanzien van het woonadres van klager om daar zijn verlof te kunnen doorbrengen.

d. die zijn gepromoveerd
Op grond van artikel 1d, eerste lid, van de Regeling beslist de directeur over promotie en degradatie van een gedetineerde. Op grond van het vijfde lid is een tot vrijheidsstraf veroordeelde gedetineerde die niet gedetineerd is op het moment waarop de rechterlijke uitspraak onherroepelijk wordt en ten aanzien van wie geen aanhouding en plaatsing in een penitentiaire inrichting is bevolen, bij aanvang van zijn detentie gepromoveerd.

Uit de toelichting op de wijziging van de Regeling van 29 augustus 2013 (Stcrt.Nr.25079) volgt dat zelfmelders vanaf 1 maart 2014, conform het beleidskader Detentie, Behandeling en Toezicht op maat, in het plusprogramma van een normaal beveiligde inrichting geplaatst worden. Hiermee blijft er een positieve stimulans voor zelfmelders om gevolg te geven aan een oproep zich te melden.

De beroepscommissie is van oordeel dat ervan moet worden uitgegaan dat klager is gepromoveerd. Hierbij neemt de beroepscommissie in aanmerking dat klager heeft aangegeven juist opgelucht te zijn dat hij de opgelegde gevangenisstraf kan ondergaan en hij daarmee tegemoetkomt aan de positieve stimulans voor zelfmelders. Daarnaast heeft hij zich op 30 april 2019 gemeld bij de p.i. Middelburg en is zijn detentie daarmee aangevangen. Met betrekking tot de 'capaciteitsbenutting' overweegt de beroepscommissie dat in het geheel niet is gebleken van problemen met betrekking tot klagers plaatsing in een b.b.i., zodat dit niet als onderbouwing kan dienen in deze zaak.

4.4. De beroepscommissie is gelet op alle genoemde feiten en omstandigheden van oordeel dat klager voldoet aan alle gestelde voorwaarden, zoals hiervoor vermeld onder a t/m d, voor plaatsing in een b.b.i. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. De Minister zal worden opgedragen met inachtneming van deze uitspraak binnen twee weken na ontvangst daarvan een nieuwe beslissing te nemen. Zij ziet aanleiding aan klager een tegemoetkoming toe te kennen voor de periode tussen de bestreden beslissing (19 april 2019) en de uiterste datum waarop de Minister een nieuwe beslissing dient te nemen. De hoogte hiervan stelt zij vast op € 75,=.

Zaaknummer:

R-19/2718/GB

Datum uitspraak:

9 mei 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van mr. A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing / overplaatsing EBI;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Beslissing tot verlenging van verblijf in de EBI te laat genomen. Beroep in zoverre formeel gegrond en €10,= tegemoetkoming. Aan het feit dat de beroepscommissie laat uitspraak heeft gedaan zal geen rechtsgevolg worden verbonden, nu de wet hier geen grond voor kent. Ten aanzien van klager is sprake van ontvluchtingsgevaar, liquidatiegevaar door en voor klager en mogelijk voortgezet crimineel handelen door klager. Bij ontvluchting of een liquidatie zal sprake zijn van een geschokte rechtsorde en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico. Beslissing tot verlenging verblijf in de EBI inhoudelijk niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden art. 6 en 26)

Rechtsoverwegingen:

Formeel gebrek

4.1. Artikel 26, derde lid, van de Regeling selectie plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (de Regeling) bepaalt dat de Minister elke zes maanden een besluit neemt omtrent de verlenging van het verblijf in de EBI. De eerste besluitvorming over verlenging of beëindiging van het verblijf in de EBI vindt plaats zes maanden na de plaatsing van klager in de EBI. Klager is op 5 juli 2018 in de EBI geplaatst. De beslissing waarvan beroep dateert van 17 januari 2019. De beroepscommissie constateert met de raadsman dat die beslissing te laat is genomen. Het beroep van klager zal wat dit betreft gegrond worden verklaard en de beslissing zal worden vernietigd. Aan klager zal voor de onzekerheid waarin hij heeft verkeerd, na te noemen tegemoetkoming worden toegekend.

4.2. Aan het andere door de raadsman aangevoerde formele punt, te weten dat de beroepscommissie lange tijd nadat klager over de plaatsing in de EBI is gehoord, uitspraak doet, zal de beroepscommissie geen gevolgen verbinden, nu de wet daartoe geen gronden kent. Inhoudelijk

4.3. De EBI is aangewezen als huis van bewaring en gevangenis voor

mannen met een regime van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

4.4. Ingevolge artikel 6 van de Regeling kunnen in de EBI gedetineerden worden geplaatst die:

- a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten, of;
- b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is;
- c. een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van aanwijzingen van voortgezet crimineel handelen.

4.5. Artikel 26 van de Regeling noemt de voorwaarden die in acht dienen te worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in de EBI en de beslissing tot verlenging van het verblijf in een EBI elke zes maanden daarna.

4.6. De beroepscommissie heeft in RSJ 29 januari 2019, R-18/854/GB het volgende overwogen:

“Het Meldpunt GRIP heeft informatie ontvangen waaruit blijkt dat er ten aanzien van klager sprake is van ontvluchtingsgevaar, liquidatiegevaar door en voor klager en mogelijk voortgezet crimineel handelen door klager. Uit het GRIP-rapport blijkt dat het OM heeft geadviseerd om klager in de EBI te plaatsen omdat de dreiging die van klager uitgaat zeer groot is. Er is onder meer sprake van opdrachten tot liquidatie van personen die over klager zouden kunnen verklaren, hulp waar mogelijk van medegedetineerden waardoor geen zicht mogelijk is op de communicatie van klager met het crimineel samenwerkingsverband waartoe klager behoort. Bij een ontvluchting of een liquidatie zal sprake zijn van een geschokte rechtsorde en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico. Het OM heeft aangegeven dat klager door verschillende incidenten tijdens zijn detentie heeft laten zien het crimineel samenwerkingsverband te steunen. De beroepscommissie is van oordeel dat door de selectiefunctaris in redelijkheid kon worden geconcludeerd dat klager een

onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt. Klager wordt verdacht van het medeplegen van een moord en het medeplegen van

voorbereidingshandeling voor een tweede moord. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.”

4.7. Deze feiten en omstandigheden – die ook ten grondslag lagen aan de verlengingsbeslissing van 17 januari 2019 – gelden nog onverkort in onderhavige beslissing. De beroepscommissie slaat daarbij acht op de nieuwe GRIP-rapportages. Uit deze rapportages blijkt onder meer dat eerdergenoemde informatie met betrekking tot het opdracht geven tot liquidaties, het krijgen van hulp van medegedetineerden, waardoor het zicht ontbreekt ten aanzien van de communicatie, en dat bij een ontvluchting of een liquidatie sprake zal zijn van een geschokte rechtsorde en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico, thans nog steeds actueel, concreet en betrouwbaar is en dat aan de situatie niets is gewijzigd. De op de onder 3.2 genoemde gronden gebaseerde beslissing van de Minister kan derhalve, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-19/3416/GB

Datum uitspraak:
9 mei 2019

Beroepscommissie:
mr. J.W. Wabeke, voorzitter, mr. A.T. Bol en J.G.A. van den Brand, leden, in tegenwoordigheid van bc. L. Vis-van Alff, secretaris

Trefwoorden:
Eerste plaatsing gevangeniswezen

Samenvatting:
Geen sprake van een door klager ingediend bezwaarschrift tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden in de p.i. Lelystad, maar klager heeft op

13 maart 2019 een verzoek tot plaatsing in een b.b.i. op grond van artikel 18 Pbw gedaan. Klager daarom ten onrechte niet-ontvankelijk verklaard in bezwaar wegens termijnoverschrijding. Nu geen beslissing is genomen op het verzoek van klager om in een b.b.i. te worden geplaatst, dient de Minister dat alsnog te doen. Beroep gegrond en opdracht tot nieuwe beslissing.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 18)

Rechtsoverwegingen:

1. De inhoud van de bestreden beslissing
De Minister heeft klager niet-ontvankelijk verklaard in zijn bezwaarschrift gericht tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden in de penitentiaire inrichtingen (p.i.) Lelystad.

2. De feiten
Op 22 oktober 2018 is klager opgeroepen zich op 23 april 2019 te melden in de p.i. Lelystad voor het ondergaan van 298 dagen gevangenisstraf. Op 13 maart 2019 heeft klager (volgens de Minister) een bezwaarschrift ingediend waarin hij op 12 april 2019 niet-ontvankelijk is verklaard. Uit navraag bij de p.i. Lelystad is gebleken dat klager zich op 23 april 2019 heeft gemeld in de p.i.

3. De standpunten

3.1. Namens klager is het beroep als volgt toegelicht. De Minister heeft klagers schrijven van 13 maart 2019, inhoudende een verzoek om de opgelegde gevangenisstraf in een beperkt beveiligde inrichting (b.b.i.) te ondergaan, opgevat als een bezwaarschrift gericht tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden en omdat het bezwaarschrift niet binnen de wettelijke termijn is ingediend, is het niet-ontvankelijk verklaard. Klager heeft zich in oktober 2018 niet gerealiseerd dat hij bezwaar zou kunnen indienen tegen de oproep om zich in een normaal beveiligde inrichting te melden. Hij heeft de oproep zo gelezen dat hij bezwaar kon maken tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden en zijn straf te ondergaan. Daartegen heeft klager geen bezwaar willen maken, hij begrijpt dat hij de straf moet ondergaan. De beroepscommissie heeft in RSJ 14 maart 2019, R-19/3025/GB overwogen, dat

zelfmelders meteen in een b.b.i. kunnen worden geplaatst.

3.2. De Minister heeft de bestreden beslissing als volgt toegelicht. Bij besluit van 22 oktober 2018 is klager opgeroepen zich op 23 april 2019 te melden in de normaal beveiligde inrichting van de p.i. Lelystad. Deze oproep ziet dus op de datum waarop de detentie een aanvang neemt, op de p.i. en op het beveiligingsniveau. Tegen deze beslissing kon bezwaar worden ingediend. Nu dat niet is gedaan, is de beslissing in rechte komen vast te staan. Bij brief van 13 maart 2019 heeft klager verzocht om zijn straf te mogen ondergaan in een p.i. met een ander beveiligingsniveau. Klager meent dat dat als een verzoek op grond van artikel 18 van de Pbw dient te worden gekwalificeerd. Naar het oordeel van de Minister is het een verkapt bezwaar omdat alsnog na bijna vijf maanden wordt geprobeerd het besluit aan te vechten zonder dat sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden. Met een verzoek als bedoeld in artikel 18 van de Pbw kan niet worden opgekomen tegen een beslissing die al in rechte is vast komen te staan. Hetgeen klager nu verzoekt had hij naar voren kunnen en moeten brengen in een tijdig ingediend bezwaar.

4. De beoordeling
De beroepscommissie is, anders dan de Minister, van oordeel dat geen sprake is van een door klager ingediend bezwaarschrift tegen de oproep zich op 23 april 2019 te melden in de p.i. Lelystad, maar dat klager op 13 maart 2019 een verzoek tot plaatsing in een b.b.i. op grond van artikel 18 van de Pbw heeft gedaan. Klager heeft aangegeven geen bezwaar te willen indienen omdat hij begrijpt dat hij de aan hem opgelegde gevangenisstraf moet ondergaan. Klager heeft vijf maanden na de oproep tot melden een verzoek tot plaatsing in een b.b.i. ingediend. Ten onrechte heeft de Minister het verzoek tot plaatsing in een b.b.i. als een bezwaarschrift aangemerkt en klager daarin niet-ontvankelijk verklaard vanwege termijnoverschrijding. Nu geen beslissing is genomen op het verzoek van klager om in een b.b.i. te worden geplaatst,

dient de Minister dat alsnog te doen. De beroepscommissie verklaart het beroep gegrond, vernietigt de bestreden beslissing en draagt de Minister op een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van haar uitspraak binnen een termijn van één week na ontvangst daarvan.

Zaaknummer:

R-19/2938/GM

Datum uitspraak:

15 juli 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, dr. H.J.P. Kroeze en drs. J.H.A.M.C. Schoenmaeckers, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Inrichtingstandarts is tekortgeschoten in geboden nazorg. Rebasings van prothese had gelet op de functionele klachten van klager in de rede gelegen. Ter zitting is vastgesteld dat de onderprothese niet goed past. Beroep gegrond. Tegemoetkoming € 100,-. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondervindt klachten na de reparatie van zijn prothese. De onderprothese past niet, waardoor klager voor een periode van enkele maanden zijn prothese niet heeft kunnen gebruiken. De beroepscommissie merkt op dat het repareren van een prothese lastig is en naderhand problemen, waaronder pijnklachten, kan geven. Hieraan kunnen verschillende oorzaken ten grondslag liggen. In de stukken wijst klager onder meer op de grootte van een tand, een gaatje (holletje) aan de onderkant van de prothese, een ijzeren draadje en een blauw puntje. De beroepscommissie ziet onvoldoende redenen om aan te nemen dat deze meer

esthetische factoren de oorzaken van klagers klachten zijn.

De beroepscommissie stelt vast dat een rebasings van de prothese schijnbaar niet door de inrichtingstandarts is overwogen en in elk geval niet door hem is uitgevoerd. In de ogen van de beroepscommissie had dit gelet op de functionele klachten van klager wel in de rede gelegen. Ter zitting heeft het tandartslid van de beroepscommissie vastgesteld dat de onderprothese niet goed past. Naar het oordeel van de beroepscommissie is de inrichtingstandarts tekortgeschoten in de geboden nazorg.

De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de tandarts kan worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard.

De beroepscommissie acht een tegemoetkoming aangewezen en stelt deze vast op € 100,-.

Zaaknummer:

R-18/2217/GM

Datum uitspraak:

22 mei 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.C. Koens, voorzitter, dr. H.J.P. Kroeze en drs. J.H.A.M.C. Schoenmaeckers, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L. Koster, secretaris

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling

Samenvatting:

Onduidelijk waarom direct is overgegaan tot trekken van kies en niet eerst diagnose is gesteld en zo nodig röntgenfoto is gemaakt. Niet gebleken van zorgvuldige afweging, waardoor niet meer vast te stellen is of juiste kies is getrokken. Dit dient voor rekening en risico van de inrichtingstandarts te komen. Beroep gegrond, tegemoetkoming € 100,-. (Wet- en regelgeving: Pm art. 28)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt vast dat klager de tandarts heeft verzocht een kies te trekken en de inrichtingsarts bij klager een kies heeft geëxtraheerd (gebitselement nummer 17). De getrokken kies was volgens klager echter niet de kies die hij bedoelde. Onduidelijk is waarom de inrichtingstandarts direct is over gegaan tot extractie van de betreffende kies. Voorafgaand aan de extractie is geen röntgenfoto gemaakt. De beroepscommissie is van oordeel dat alvorens tot extractie van de kies werd overgegaan een diagnose gesteld had moeten worden en zo nodig een röntgenfoto gemaakt had moeten worden. Nu dit niet is gebeurd, is niet gebleken dat een zorgvuldige afweging is gemaakt. Hierdoor is het – gelet op de tegengestelde verklaringen van de tandarts en klager – niet meer vast te stellen of de juiste kies is geëxtraheerd. Naar het oordeel van de beroepscommissie dient dit, gelet op het bovenstaande, voor rekening en risico van de inrichtingstandarts te komen. De beroepscommissie is het voorgaande in samenhang en onderling verband bezien van oordeel dat het handelen van de tandarts dient te worden aangemerkt als in strijd met de in artikel 28 Pm neergelegde norm. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard. De beroepscommissie ziet aanleiding voor toekenning van een tegemoetkoming aan klager en stelt de hoogte daarvan vast op € 100,=. Voor zover klager heeft aangevoerd dat hij te laat is doorverwezen naar de kaakchirurg stelt de beroepscommissie vast dat door de kaakchirurg na twaalf dagen de overgebleven wortelresten zijn verwijderd en in zoverre niet gebleken is van onzorgvuldig handelen van de inrichtingstandarts. Het beroep zal in zoverre ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-19/3235/GV

Datum uitspraak:

24 mei 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA,
leden, in tegenwoordigheid van M.G.
Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Het feitelijk uitzetten van een vreemdeling zonder rechtmatig verblijf kan onverenigbaar zijn met een een ieder verbindende bepaling van een binnen Nederland geldend verdrag. Indien een vreemdeling in Nederland wil blijven terwijl strafonderbreking is geadviseerd, moeten het individuele belang van de vreemdeling om het resterende gedeelte van zijn straf in Nederland te ondergaan enerzijds en het algemeen belang criminele vreemdelingen effectief uit te zetten anderzijds tegen elkaar worden afgewogen. Mede gelet op het feit dat een verzoek om strafonderbreking van de vreemdeling zelf niet is vereist, kunnen slechts zeer bijzondere omstandigheden aanleiding geven een vreemdeling niet bij het verlenen van strafonderbreking, maar eerst na afloop van zijn straf naar het land van herkomst uit te zetten. Beroep gegrond vanwege motiveringsgebrek. Opdracht nieuwe beslissing.
(Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Klager en zijn raadsman wensen in de gelegenheid te worden gesteld het beroep nader mondeling toe te lichten. De beroepscommissie wijst dit verzoek af, nu zij zich op basis van de stukken voldoende ingelicht acht op het beroep te beslissen. Klager ondergaat een gevangenisstraf van negen jaren met aftrek, wegens poging tot moord, bedreiging en overtreding van de Wet wapens en munitie. Voorts heeft klager een betalingsverplichting in verband met een schadevergoedingsmaatregel van € 11.781,23, inclusief verhogingen. De einddatum van klagers detentie valt, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel

40a van de Regeling, op of omstreeks 1 april 2022. De eerst mogelijke datum voor het verlenen van strafonderbreking was 3 april 2019. Het beroep is gericht tegen het verlenen van strafonderbreking aan klager als bedoeld in artikel 40a van de Regeling, waaraan de voorwaarde is verbonden dat klager niet naar Nederland terugkeert. In dat verband stelt klager dat het verlenen van strafonderbreking in strijd is met artikel 3 EVRM en artikel 8 EVRM. De rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg heeft bij arrest van 26 februari 2019 het beroep tegen de intrekking van klagers EU-verblijfsvergunning voor langdurige ingezetenen ongegrond verklaard. Klager behoort daarom tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend, nadat ten minste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. De strafonderbreking gaat in op het moment dat de vreemdeling Nederland daadwerkelijk heeft verlaten. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert, op straffe van het hervatten van de tenuitvoerlegging van de straf. Artikel 40a van de Regeling vereist niet een verzoek van de gedetineerde. In de toelichting op deze bepaling (Stcrt. 2012, nr. 7141) staat dat de DT&V de Minister met betrekking tot de toepassing van de bevoegdheid tot strafonderbreking informeert en adviseert. Deze dienst treft alle maatregelen die het vertrek van de vreemdeling zonder rechtmatig verblijf mogelijk maken. Wanneer de DT&V adviseert een vreemdeling zonder rechtmatig verblijf strafonderbreking te verlenen, beoordeelt de DJI of er redenen zijn die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. Gedacht moet bijvoorbeeld worden aan

de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde was geschokt door het door de vreemdeling gepleegde delict. Ook kunnen lopende onderzoeken van politie en justitie zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten.

Uit artikel 40a van de Regeling volgt dat, indien aan een gedetineerde die geen rechtmatig verblijf heeft in Nederland strafonderbreking wordt verleend, aan die strafonderbreking van rechtswege de voorwaarde wordt verbonden dat de gedetineerde niet naar Nederland zal terugkeren. Het verbinden van deze voorwaarde aan een strafonderbreking is daarom geen beslissing van de Minister waartegen beroep openstaat. Niettemin kan zich de bijzondere situatie voordoen waarin het feitelijk uitzetten van een strafrechtelijk veroordeelde vreemdeling zonder rechtmatig verblijf in Nederland op grond van artikel 40a van de Regeling onverenigbaar is met een een ieder verbindende bepaling van een binnen Nederland geldend verdrag. In het geval – zoals het onderhavige – wordt geadviseerd aan een vreemdeling strafonderbreking te verlenen, maar deze vreemdeling in Nederland wenst te blijven, dient bij de beoordeling of redenen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten, een belangenafweging te worden gemaakt. Daarbij dienen het individuele belang van de vreemdeling het resterende gedeelte van de aan de hem opgelegde straf in Nederland te ondergaan enerzijds en het algemeen belang criminele vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf effectief uit te zetten anderzijds te worden betrokken. Mede gelet op het feit dat artikel 40a van de Regeling niet een verzoek van de vreemdeling vereist, kunnen slechts zeer bijzondere omstandigheden aanleiding geven een onrechtmatig in Nederland verblijvende vreemdeling, niet bij het verlenen van strafonderbreking, maar eerst na de tenuitvoerlegging van zijn straf naar het land van herkomst uit te zetten. Nu deze belangenafweging in klagers geval ontbreekt, kleeft aan de bestreden beslissing een motiveringsgebrek. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard. De bestreden beslissing zal worden

vernietigd en de Minister zal worden opgedragen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan een nieuwe beslissing te nemen. Met betrekking tot het verzoek om vergoeding van de gemaakte proceskosten merkt de beroepscommissie op dat de Pbw noch de Pm de mogelijkheid van een veroordeling van een of beide partij(en) in de kosten van de procedure en/of rechtsbijstand kent.

Zaaknummer:

R-19/2858/GV

Datum uitspraak:

24 april 2019

Beroepscommissie:

mr. W.F. Korthals Altes, voorzitter,
J.G.A. van den Brand en J. Schagen MA,
leden, in tegenwoordigheid van M.G.
Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:

Aannemelijk dat Minister binnen (zeer) afzienbare tijd i.h.k.v. een WETS-procedure de Nederlandse rechterlijke uitspraak, waarbij aan klager een vrijheidsbenemende sanctie is opgelegd, aan Polen zal toezenden. Gelet hierop en op het feit dat klager zich d.m.v. strafoverdracht in zijn eigen taal en land op de terugkeer in de Poolse samenleving kan voorbereiden, staat in dit geval een reeds opgestart WETS-procedure in de weg aan het verlenen van strafonderbreking. Hoewel de Minister de slachtofferbelangen onvoldoende met (concrete) informatie heeft onderbouwd, rechtvaardigt ook de aan klager opgelegde schadevergoedingsmaatregel de afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 40a)

Rechtsoverwegingen:

Klager ondergaat een gevangenisstraf van zeven jaren met aftrek, wegens – kort gezegd – medeplegen van wederrechtelijke vrijheidsberoving, meermalen gepleegd, en medeplegen van gekwalificeerde diefstal. Aansluitend dient hij een uitleveringsdetentie van tien dagen te ondergaan, ten behoeve van zijn overlevering aan de Poolse justitiële autoriteiten. Voorts heeft klager een betalingsverplichting in verband met een schadevergoedingsmaatregel van € 10.816,52. De einddatum van klagers detentie is, behoudens de mogelijkheid van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling, bepaald op 19 januari 2021. De eerst mogelijk datum voor het verlenen van strafonderbreking was op 10 augustus 2018.

Het beroep richt zich tegen de afwijzing van klagers eerste verzoek om strafonderbreking in het kader van artikel 40a van de Regeling. Als gronden voor afwijzing zijn vermeld de omstandigheid dat klager aan de Poolse justitiële autoriteiten zal worden overgeleverd, de omstandigheid dat de aan klager opgelegde gevangenisstraf in het kader van een WETS-procedure aan de Poolse justitiële autoriteiten zal worden overgedragen, de belangen van de slachtoffers en een betalingsverplichting in verband met een schadevergoedingsmaatregel. Klaagster behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend, nadat ten minste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert. Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling volgt dat redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking kunnen verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld

worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 11 april 2012, 7141).

De opnemng van de mogelijkheid van strafonderbreking aan vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland vloeit voort uit de wijziging van de regeling van de voorwaardelijke invrijheidstelling (Stb. 2011, 545). Op grond van artikel 15, derde lid onder c, van het Wetboek van Strafrecht komen veroordeelde vreemdelingen die geen rechtmatig verblijf in Nederland hebben in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000, niet (langer) voor de v.i.-regeling in aanmerking. Strafonderbreking is (mede) bedoeld om niet rechtmatig in Nederland verblijvende criminele vreemdelingen die moeilijk of niet uitzetbaar zijn, te bewegen om mee te werken aan (vrijwillige) terugkeer naar het land van herkomst.

Uit de inlichtingen van de Minister volgt dat de Poolse justitiële autoriteiten door middel van een Europees Aanhoudingsbevel om klagers overlevering hebben verzocht, in verband met een onherroepelijke veroordeling tot een gevangenisstraf van twee jaren en een geldboete ter zake van (gekwalficeerde) diefstal. Namens de Minister is echter te kennen gegeven dat het belang van een overlevering van klager aan de Poolse justitiële autoriteiten ten onrechte aan de bestreden beslissing ten grondslag is gelegd. De beroepscommissie zal deze grond dan ook buiten beschouwing laten. Aan de afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking zijn de belangen van de slachtoffers van het door klager gepleegde misdrijf ten grondslag gelegd. Zoals de beroepscommissie eerder heeft overwogen, dient een afwijzing van een verzoek om strafonderbreking, die is gebaseerd op belangen van slachtoffers en/of nabestaanden die zich tegen het verlenen van strafonderbreking zouden verzetten, met informatie (concreet) te zijn onderbouwd. Dat kan informatie zijn over de impact van een eventueel te verlenen strafonderbreking op slachtoffers en/of nabestaanden, welke informatie bij de slachtoffers en/of

nabestaanden is ingewonnen. Blijkens de inlichtingen van de Minister heeft een van de slachtoffers – naar aanleiding van de eventuele uitzetting of strafonderbreking van klagers mededader – te kennen gegeven dat de veroordeelde geen voordeel mag halen uit zijn veroordeling. Het slachtoffer is het daarom niet eens met een eventuele uitzetting of kwijtschelding van het schadevergoedingsbedrag. Dit argument is op zichzelf onvoldoende om aan te nemen dat de belangen van slachtoffers zich in klagers geval tegen het verlenen van strafonderbreking verzetten. De Minister heeft deze belangen, waaronder de impact van een eventueel te verlenen strafonderbreking op de slachtoffers, dan ook niet, althans onvoldoende, met (concrete) informatie gestaafd.

De Minister heeft klagers verzoek om strafonderbreking voorts afgewezen, nu bij klager thans sprake is van een lopende WETS-procedure. De beroepscommissie ziet zich gesteld voor de vraag of in klagers geval de reeds opgestarte procedure in het kader van de WETS in de weg staat aan het verlenen van strafonderbreking zoals bedoeld in artikel 40a van de Regeling. De beroepscommissie heeft in dit verband kennisgenomen van de beschikking van 21 maart 2019 van de penitentiaire kamer van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden. Het hof heeft in deze uitspraak overwogen dat de Minister, bij afweging van de betrokken belangen, in redelijkheid heeft kunnen komen tot de voorgenomen beslissing tot overdracht aan de Poolse justitiële autoriteiten van de verdere tenuitvoerlegging van de aan klager in Nederland opgelegde onvoorwaardelijke gevangenisstraf. Daarbij is mede in aanmerking genomen dat de Minister zich voldoende ervan heeft vergewist dat de verdere tenuitvoerlegging van de aan klager opgelegde gevangenisstraf in de uitvoerende lidstaat kan bijdragen aan klagers maatschappelijke re-integratie in Polen. Nu – gezien voormelde overwegingen van het hof – in klagers geval wordt voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de WETS, kan worden aangenomen dat de Minister binnen (zeer) afzienbare tijd de Nederlandse rechterlijke uitspraak,

waarbij aan klager een vrijheidsbenemende sanctie is opgelegd, aan de Poolse justitiële autoriteiten zal toezenden, met het oog op het aldaar ten uitvoer te leggen resterende gedeelte van klagers straf. Gelet hierop, mede in het licht van het feit dat klager door middel van strafoverdracht de mogelijkheid wordt geboden zich in zijn eigen taal en land voor te bereiden op de terugkeer in de Poolse samenleving, rechtvaardigt de omstandigheid dat sprake is van een lopende WETS-procedure, in dit geval een afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking. Daarnaast is gebleken dat klager een betalingsverplichting heeft ter zake van een opgelegde schadevergoedingsmaatregel van € 10.816,52. Een schadevergoedingsmaatregel houdt in betaling aan de Staat ten behoeve van slachtoffers en/of nabestaanden. Het gegeven dat een veroordeelde vreemdeling nog een schadevergoeding moet betalen, kan op zichzelf aan het verlenen van strafonderbreking in de weg staan. Daarbij dient een balans te bestaan tussen de omvang van de te betalen vergoeding en de mate waarin de gevangenisstraf door de verzochte strafonderbreking zou worden verkort. De beroepscommissie is van oordeel dat een schadevergoeding van voornoemde omvang en de omstandigheid dat klager in beperkte mate met betaling daarvan is gestart, ook in relatie tot de mate waarin klagers gevangenisstraf door de verzochte strafonderbreking zou worden verkort, een afwijzing van klagers verzoek om strafonderbreking rechtvaardigen. Gelet op het voorgaande is sprake van omstandigheden die een contra-indicatie vormen voor het verlenen van strafonderbreking. De beslissing van de Minister kan daarom, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-19/2579/TA

Datum uitspraak:
4 juli 2019

Beroepscommissie:
mr. R.M. Maanicus, voorzitter, drs. M.J. Selnick Marzullo en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:
Ambtshalve toetsing van ontvankelijkheid door beroepscommissie, nu regels inzake ontvankelijkheid van openbare orde zijn..I.c. geen sprake van voor beklag vatbare beslissing. Vernietiging uitspraak beklagcommissie, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 56)

Rechtsoverwegingen:
Regels inzake bevoegdheid en ontvankelijkheid zijn van openbare orde en dienen derhalve getoetst te worden door de beroepscommissie, ongeacht of partijen die door middel van gronden hebben willen aanvoeren. In dit geval hebben partijen niets over ontvankelijkheid aangevoerd en is de beklagcommissie zonder daar overwegingen aan te wijden van ontvankelijkheid uitgegaan. De beroepscommissie dient daarom ambtshalve eerst de vraag te beantwoorden of klager door de beklagcommissie in zijn klacht kon worden ontvangen. Naar het oordeel van de beroepscommissie is dat niet het geval. Het beklag betreft geen beslissing van het hoofd van de inrichting als vermeld in artikel 56 of artikel 57 Bvt. Om die reden zal de beroepscommissie de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk verklaren in het beklag.

Zaaknummer:
R-19/3211/TA-tussenbeslissing

Datum uitspraak:
3 juli 2019

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, drs. M.J. Selnick Marzullo en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

A-dwangbehandeling

Samenvatting:

Uit Richtlijn volgt dat elektroconvulsietherapie (ECT) voornamelijk wordt toegepast bij depressief ziektebeeld, de combinatie ECT en farmacotherapie niet evident is en dat schizofrenie geen indicatie is voor ECT. Beroepscommissie onvoldoende geïnformeerd. Tussenuitspraak: behandeling beroep aangehouden voor bepaalde tijd voor nadere onderbouwing door instelling.

(Wet- en regelgeving: Bvt art. 16b)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 16c in verbinding met artikel 16b, onder a, Bvt kan het hoofd van de instelling beslissen tot het toepassen van a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat zonder die behandeling het gevaar dat de stoornis van de geestvermogens de verpleegde doet veroorzaken niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. De a-dwangbehandeling is er vooral op gericht te voorkomen dat een verpleegde langdurig in een instelling moet verblijven. Er hoeft geen sprake te zijn van (dreigend) onmiddellijk gevaar zoals bij de overige vormen van dwangbehandeling als bedoeld in artikel 26 Bvt en artikel 16b, onder b, Bvt. Wel dient er te worden voldaan aan de eisen van doelmatigheid, proportionaliteit en subsidiariteit. Het hoofd van de instelling heeft de beslissing tot toepassing van a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klager en van een psychiater die niet bij klagers behandeling betrokken is, maar klager kort tevoren heeft onderzocht. Het hoofd van de instelling heeft de verklaringen van de twee psychiaters overgelegd. Voorts heeft het hoofd van de instelling het behandelingsplan overgelegd, waarin de mogelijkheid tot toepassing van a-

dwangbehandeling is vermeld. De a-dwangbehandeling zou in dit geval bestaan uit ECT met continuering van anti-psychotische medicatie, te weten clozapine met fluvoxamine. Door klagers raadvrouw is naar voren gebracht dat het beroep niet gericht is tegen de continuering van de anti-psychotische medicatie en alleen gericht is tegen het toepassen van ECT.

Uit de stukken, waaronder het verslag van horen van klager, en de behandeling ter zitting is aannemelijk geworden dat klager na het verhogen van de dosering van zijn anti-psychotische medicatie minder frequent en minder ernstig agressief gedrag vertoont. Door de behandelend psychiater is ter zitting naar voren gebracht dat clozapine in de verhoogde dosering aanslaat en dat de kans op een incident is verminderd maar nog altijd niet kan worden uitgesloten. Zo was er zeer kort geleden nog sprake van een psychotisch gemotiveerde woede uitbarsting. De beroepscommissie acht aannemelijk dat er sprake is van een gevaar voor de algemene veiligheid van personen of goederen dat in relatie staat tot de stoornis van klager. De stoornis is vrijwel therapieresistent gebleken voor de ingezette medicamenteuze behandeling. Met de ingezette medicamenteuze behandeling met clozapine is nog onvoldoende resultaat geboekt. Om die reden acht de instelling de inzet van therapie, gelet op het risico van agressie, nog niet verantwoord. Tegelijkertijd lijkt het in de huidige instelling wel beter te gaan met klager dan in de vorige instelling. De vraag waarvoor de beroepscommissie zich gesteld ziet, is of ECT (al dan niet in combinatie met medicijnen en/of therapie) thans als ultimum remedium moet worden ingezet. Een ECT-behandeling past op zich binnen het raamwerk van de tbs-maatregel, welk raamwerk er immers op is gericht het gevaar dat uit de stoornis van de geestvermogens voortvloeit te verminderen. Maar het is een intensieve en ingrijpende therapie te meer indien deze als dwangbehandeling moet worden toegepast. Uit de Richtlijn elektroconvulsietherapie 2010 (hierna: de Richtlijn), die ter onderbouwing van de beslissing namens het hoofd van de

instelling aan de beroepscommissie is overgelegd, volgt echter dat ECT voornamelijk wordt toegepast bij een depressief ziektebeeld/depressieve stoornis.

In de Richtlijn wordt vermeld dat de combinatie van ECT en farmacotherapie misschien effectiever is dan farmacotherapie alleen, maar dat de evidentie niet duidelijk is. De richtlijn acht schizofrenie geen indicatie voor ECT. De werkgroep die verantwoordelijk is voor de totstandkoming van de Richtlijn is echter wel van mening dat het in de klinische praktijk van belang kan zijn dat diagnostiek niet altijd zo eenduidig is als voor clinical trials wordt aangenomen. Hetgeen een extra overweging is om bij een patiënt met schizofrenie en een psychotisch ziektebeeld dat niet goed reageert op antipsychotica, ECT als behandeloptie te overwegen (p. 59/60 van de Richtlijn). Dat zoals door de behandelend psychiater is aangevoerd uit het aan de beroepscommissie overgelegde artikel van Petrides, Malur, Braga et al. uit 2013 volgt dat het aannemelijk is dat schizofrenie effectiever met ECT in combinatie met antipsychotica kan worden behandeld dan alleen met antipsychotica, acht de beroepscommissie een factor van onvoldoende belang, te meer nu dit onderzoek een onderzoek betreft waaraan niet meer dan 39 personen hebben deelgenomen en ook is vermeld dat nader onderzoek noodzakelijk is. De beroepscommissie acht zich dan ook onvoldoende geïnformeerd over de huidige stand van zaken bij de toepassing van ECT in geval van schizofrenie en zal de instelling, in navolging van het aanbod van de psychiater, in de gelegenheid stellen haar beslissing op dit punt nader te motiveren en onderbouwen. Ook verzoekt de beroepscommissie de instelling om met name haar standpunt dat de extreem hoge clozapine spiegel bij klager niet als contra-indicatie moet worden beschouwd bij de toepassing van ECT in combinatie met de voortzetting van de dwangbehandeling met clozapine en fluvoxamine nader te onderbouwen. Gelet op het vorenstaande zal de beroepscommissie de beslissing om een

a-dwangbehandeling in de vorm van ECT (naast de dwangbehandeling met antipsychotische medicatie) toe te passen aanhouden tot de zitting van de beroepscommissie van 23 oktober 2019, teneinde de instelling in de gelegenheid te stellen de beroepscommissie ter gelegenheid van de volgende zitting op eerder genoemde punten nader te informeren.

Zaaknummer:

R-18/1907/TA

Datum uitspraak:

2 juli 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.H. van den Hombergh, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:

Behandeling tbs;
Ontvankelijkheid materieel

Samenvatting:

Afsluiten stroom verblijfsruimte gedurende nacht is in belang van noodzakelijk geachte behandeling. Gerechtvaardigde inbreuk op klagers zelfbeschikkingsrecht, eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid niet geschonden. Geen strijd met art. 2 Bvt. Beslissing niet onredelijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 2 en 56)

Rechtsoverwegingen:

Ontvankelijkheid van het beklag

Uit de stukken leidt de beroepscommissie het volgende af. Klager heeft op 20 juni 2018 een maatregel van kamerplaatsing opgelegd gekregen, omdat hij zich volgens de inrichting niet hield aan afspraken die zijn gemaakt bij zijn kamerprogramma. Na een week vond er een gesprek plaats over het programma. Klager reageerde afwijzend op voorstellen tot contactmomenten in de groep. Blijkens het verweerschrift schatte het

behandelteam in dat de kans groot zou zijn dat klager zijn dag- en nachtritme zou omwisselen, mede gelet op eerdere ervaringen. Daarom werd besloten tot het afsluiten van de stroomtoevoer in klagers verblijfsruimte gedurende de nachtelijke uren. Op grond van artikel 56, eerste lid aanhef en onder e, Bvt kan een verpleegde beklag doen over een beslissing van het hoofd van de inrichting die een beperking inhoudt van een recht, dat hem op grond van een bij of krachtens de Bvt gegeven voorschrift dan wel enig ander wettelijk voorschrift of een ieder verbindende bepaling van een in Nederland geldend verdrag toekomt. Het is de vraag of de beslissing van het hoofd van de inrichting tot het afsluiten van de stroomtoevoer in strijd is met wet- en regelgeving en/of met het zelfbeschikkingsrecht, zoals door klager is gesteld. Klager is daarom terecht ontvangen in zijn beklag en de beroepscommissie zal de zaak inhoudelijk beoordelen. Inhoudelijke beoordeling In artikel 5.2.7. van de Huisregels, staat het volgende vermeld: "De energietoevoer naar uw kamer kan worden afgesloten. Hiertoe wordt overgegaan bij bijvoorbeeld verstoring van het dag- en nachtritme of als u met uw geluidsinstallatie ondanks herhaalde aanmaningen overlast veroorzaakt en bij het in het gedrang komen van de algehele veiligheid van anderen en uzelf." Huisregels zijn aan te merken als in de inrichting geldende regelgeving en zolang dit niet strijdig is met hogere wet- of regelgeving kan de inrichting daaraan uitvoering geven. De beroepscommissie volgt klager niet in zijn stelling dat zijn zelfbeschikkingsrecht voorop dient te worden gesteld in de zin dat hij zelf mag bepalen of hij behandeld wil worden en 's nachts op wil blijven. Daarbij wordt als uitgangspunt genomen dat klager verblijft in een behandelsetting binnen het kader van een hem opgelegde maatregel tot terbeschikkingstelling met verpleging van overheidswege.

Artikel 2, eerste lid Bvt vermeldt dat de tenuitvoerlegging van een vrijheidsbenemende straf of maatregel in een inrichting voor verpleging van ter

beschikking gestelden zoveel mogelijk dienstbaar wordt gemaakt aan de behandeling van de veroordeelde en de voorbereiding op diens terugkeer in de maatschappij, met inachtneming van het karakter van die vrijheidsbenemende straf of maatregel. Door het gedwongen karakter en het doel van de terbeschikkingstelling en het daarmee gegeven belang dat verpleegden zo goed mogelijk hun behandeling (kunnen) volgen, kan het zelfbeschikkingsrecht in het gedrang komen en de aantasting daarvan gerechtvaardigd zijn. Naar het oordeel van de beroepscommissie komt het hoofd van de inrichting een zekere beoordelingsruimte toe bij de vraag wat dienstbaar is aan de ehandeling.

Gelet op het bepaalde in het tweede lid van artikel 2 Bvt, waarin staat dat de ter beschikking gestelde aan geen andere beperkingen wordt onderworpen dan noodzakelijk voor het doel van de vrijheidsbeneming of de orde en veiligheid in de inrichting, overweegt de beroepscommissie dat het doel van de stroomafsluiting is te bewerkstelligen dat het dag- en nachtritme van klager niet (langer) wordt verstoord. De beroepscommissie acht op basis van de nader door de inrichting toegezonden informatie aannemelijk geworden dat bij klager daadwerkelijk sprake was van omkering van het dag- en nachtritme. Klager wilde niet meewerken aan zijn behandeling en volgde geen therapie. Verstoring van het dag- en nachtritme staat op gespannen voet met de behandeling van klager. De inrichting heeft eerder bij klager ervaren dat op het moment dat duidelijke regels worden gesteld, klager gaat 'meebewegen'. De stroomtoevoer in klagers verblijfsruimte is gedurende de nachtelijke uren afgesloten als stimulans om deel te nemen aan de behandeling. Het afsluiten van de stroomtoevoer is daarmee in het belang van de noodzakelijk geachte behandeling. Het afsluiten van de stroom in klagers verblijfsruimte had geen effect op de verlichting in de douche en het toilet. Na een week was de situatie weer genormaliseerd en is de stroomtoevoer weer hervat. De beroepscommissie concludeert dat met de bestreden beslissing een

gerechtvaardigde inbreuk is gemaakt op klagers zelfbeschikkingsrecht waarbij de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid niet zijn geschonden. Evenmin is er strijd met het bepaalde in artikel 2 Bvt. Ten aanzien van de beweerdelijke bedorven goederen die klager in zijn koelkast zou hebben bewaard, overweegt de beroepscommissie dat niet is gebleken dat klager de inrichting hiervan op de hoogte heeft gesteld, waardoor de inrichting niet (tijdig) maatregelen heeft kunnen ondernemen om schade te voorkomen of te beperken. De beroepscommissie kan niet in voldoende mate vaststellen of en zo ja welke schade klager zou hebben gehad en gaat daarom aan deze stelling van klager voorbij. Naar het oordeel van de beroepscommissie is het besluit tot het afsluiten van de stroomtoevoer in het geval van klager te beschouwen als dienstbaar aan de behandeling en is de beslissing om dit zwaarder te laten wegen dan het zelfbeschikkingsrecht niet onredelijk of onbillijk. Evenmin acht de beroepscommissie het afsluiten van de stroomtoevoer gedurende een week disproportioneel. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:
R-19/2818/TA

Datum uitspraak:
1 juli 2019

Beroepscommissie:
mr. A. van Holten, voorzitter, mr. M.J.H. van den Hombergh en drs. M.J. Selnick Marzullo, leden, bijgestaan door de secretaris, mr. M.L. Koster

Trefwoorden:
Bezoek

Samenvatting:
Voorwaarde voor ontvangen bezoek 'niet in codetaal spreken' is voldoende duidelijk omschreven. Niet kan van instelling worden verwacht op voorhand te specificeren wat precies onder codetaal dient te worden verstaan nu

codetaal in veel verschillende vormen voorkomt. Beroep instelling gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art. 37)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie stelt vast dat sprake was van een dreiging tot ontvluchting van klager. Ook waren er door klager, dan wel in opdracht van klager, filmpjes beschikbaar gesteld aan de media. Onduidelijk was of en zo ja, in hoeverre klagers vriendin hier een rol in heeft gespeeld. De instelling achtte het noodzakelijk om in het belang van de handhaving van de orde en de veiligheid voorwaarden aan het bezoek van klagers vriendin te verbinden.

De beroepscommissie is van oordeel dat de voorwaarde 'niet in codetaal spreken' voldoende duidelijk is omschreven. Anders dan de beklagcommissie heeft overwogen, is de beroepscommissie van oordeel dat van de instelling niet kan worden verwacht op voorhand te specificeren wat precies onder codetaal dient te worden verstaan nu codetaal in veel verschillende vormen voorkomt. Bovendien kan door de instelling, indien dit noodzakelijk wordt geacht in het kader van de handhaving van de orde en de veiligheid, ook zonder het stellen van de voorwaarde 'niet in codetaal spreken' worden beslist een bezoek voortijdig te beëindigen. Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep van het hoofd van de instelling gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen voor zover in beroep aan de orde en het beklag in zoverre alsnog ongegrond verklaren.

Zaaknummer:
R-19/3048/TA

Datum uitspraak:
1 juli 2019

Beroepscommissie:
mr. M.J.H. van den Hombergh, voorzitter, drs. M.R. Daniel en drs. J.E. Wouda, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Smeijers, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid materieel
Telefoon

Samenvatting:

Volgens op leefgroep geldend algemeen beleid kan in de gemeenschappelijke ruimte getelefoneerd worden. Geen strijd met hogere wet- of regelgeving. Klager kan op verschillende plaatsen bellen. Dat voor ongestoord bellen soms enig overleg nodig is, maakt niet dat zijn privacy onvoldoende is gewaarborgd. Klager alsnog niet-ontvankelijk in zijn beklag.

(Wet- en regelgeving: Bvt art. 38)

Rechtsoverwegingen:

Het recht van klager om te telefoneren is geregeld in van artikel 38, eerste lid, van de Bvt. Daarin is tevens bepaald dat de tijden en plaatsen, alsmede het toestel waarmee kan worden gebeld, worden aangewezen in de huisregels. In de instelling waar klager verblijft is voor alle op zijn leefgroep verblijvende verpleegden geldend beleid dat in de gemeenschappelijke ruimte getelefoneerd kan worden, waarbij onderling afspraken worden gemaakt. Over algemeen beleid kan niet worden geklaagd, tenzij dit beleid in strijd is met wet- of regelgeving van hogere orde. Van strijd met hogere wet- of regelgeving is naar het oordeel van de beroepscommissie (vooralsnog) niet gebleken. Hiertoe overweegt zij als volgt. De beroepscommissie acht van belang dat verpleegden van het recht om te telefoneren gebruik kunnen maken op een wijze waarbij hun recht op privacy in voldoende mate wordt gewaarborgd. Uit de inlichtingen van het hoofd van de instelling volgt dat de telefoon, die zich in de keuken bevindt, een lang snoer heeft waardoor gebeld kan worden in onder andere de keuken, de tuin en de woonkamer. Hierbij gaat het snoer onder de deur door of via een kleine opening via de schuifdeur naar de woonkamer. Het snoer is zo lang, dat een verpleegde in de woonkamer om de hoek op de bank kan telefoneren. Tevens kan de telefoon worden aangesloten in de woonkamer. Door het hoofd van de instelling is toegelicht dat klager - in het licht van het behandelaspect - met zijn medepatiënten afspraken dient te maken

met betrekking tot het telefoneren. Dit uitgangspunt acht de beroepscommissie op zichzelf niet onredelijk. Klager staan, vanwege het lange snoer, verschillende plaatsen ter beschikking om te telefoneren. Dat voor het ongestoord bellen soms enig overleg nodig is maakt niet dat zijn privacy onvoldoende is gewaarborgd. De stelling dat deze wijze van telefoneren in strijd met artikel 8 van het EVRM volgt de beroepscommissie dan ook niet. Wel merkt de beroepscommissie op dat waar nodig - bijvoorbeeld in geval van gemaakte afspraken die door anderen dan klager niet zouden worden nagekomen - het personeel erop moet toezien dat klager met behoud van voldoende privacy kan telefoneren met zijn netwerk (vgl. ook RSJ 13 april 2015, 14/4209/TA). Klager zal gelet op het voorgaande alsnog niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn beklag. Ten overvloed merkt de beroepscommissie op dat door klager is verklaard dat is meegeluisterd met zijn telefoongesprekken en de inhoud van één van die gesprekken was terug te lezen in zijn status. De beroepscommissie acht dit een zeer onwenselijke situatie, die bij voortduring zonder meer strijd kan opleveren met klagers recht op privacy. Nu sprake is van een incident, dat bovendien geen deel uitmaakt van deze klacht, volstaat de beroepscommissie met constatering van de onwenselijkheid ervan.

Zaaknummer:

R-18/1974/TA

Datum uitspraak:

3 juni 2019

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, drs. M.R. Daniel MPM en mr. drs. L.C. Mulder MCM, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en separatie;
Ontvankelijkheid materieel;
Zorgplicht niet betrachten;

Samenvatting:

Uit artikel 34 lid 5 en 6, Bvt kan geen recht op psychiatrische hulpverlening worden afgeleid. Recht op contact met personeel tijdens afzondering kan niet zo worden uitgelegd dat dit contact op verzoek van klager met psychiater dient te zijn. Geen sprake van niet betrachten van met recht op contact met personeel verband houdende zorgplicht. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Bvt art 34, 56)

Rechtsoverwegingen:

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. De beroepscommissie neemt hierbij in aanmerking dat uit artikel 34, vijfde en zesde lid, van de Bvt geen recht op psychiatrische hulpverlening kan worden afgeleid, hetgeen aansluit bij de jurisprudentie van de beroepscommissie (o.a. RSJ 9 september 2007, 06/1828/TA). Het in het zesde lid van artikel 34 van de Bvt neergelegde recht op contact, kan niet zo worden uitgelegd dat dit contact op verzoek van klager met een psychiater dient te zijn. Enkel indien sprake is van een schending van het recht op contact door het niet betrachten van de in dit artikel neergelegde zorgplicht, kan sprake zijn van een ontvankelijk en gegrond beklag. Deze situatie deed zich voor in bijvoorbeeld RSJ 8 februari 2007, 06/2163/TA, 06/2164/TA en 06/2166/TA, waarin in het geheel niet werd ingegaan op verzoeken van de verpleegde om contact met een psychiater. In onderhavige zaak is hiervan geen sprake. Het beroep zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Zaaknummer:

R-18/2437/TA

Datum uitspraak:

31 mei 2019

Beroepscommissie:

mr. R.M. Maanicus, voorzitter, drs. M.J. Selnick Marzullo en mr. T.B. Trotman,

leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Hoorplicht; Mededelingsplicht;
Ontvankelijkheid materieel;
Verpleging en behandeling

Samenvatting:

I.v.m. klagers veiligheid en gezondheid is in behandelingsplan opgenomen dat hij enkel onder begeleiding van personeel de afdeling mag verlaten. In dit geval geen voor beklag vatbare beslissing (afdelingsarrest) en geen hoor- en mededelingsplicht. Beroep hoofd inrichting gegrond, klager alsnog niet-ontvankelijk in beklag. (Bvt art. 16, 17, 53, 54, 56, 57)

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken en de behandeling ter zitting is vast komen staan dat klager ten tijde van de bestreden beslissing regelmatig epileptisch aandoende aanvallen had, vaak viel en door een val ook letsel heeft opgelopen. De afspraak die door de inrichting met klager is gemaakt om in verband met zijn veiligheid voortaan de lift te nemen, is niet door klager opgevolgd.

In verband met klagers veiligheid en gezondheid is op 9 juli 2018 in zijn verplegings- en behandelingsplan opgenomen dat klager enkel onder begeleiding van het personeel de afdeling mocht verlaten. Op 18 september 2018 heeft een behandelbespreking plaatsgevonden. Voorafgaand aan deze bespreking heeft klager per brief toegezegd dat hij voortaan wel de lift zou gebruiken om zich te verplaatsen en heeft hij tijdens de behandelbespreking in de aanwezigheid van een tolk deze toezegging bevestigd. Vervolgens zijn er afspraken met klager gemaakt over de wijze waarop hij zich door de inrichting zou begeven en is hem vanaf 19 september 2018 toegestaan om dit zonder begeleiding te doen.

Naar het oordeel van de beroepscommissie was in de periode van 9 juli 2018 tot 19 september 2018 de grondslag voor de beperking van klagers

bewegingsvrijheid tot zijn afdeling gelegen in klagers verplegings- en behandelingsplan en maakte deze deel uit van klagers behandeling. Aan klager zijn niet op een andere grondslag verdergaande beperkingen opgelegd. In dit geval is geen sprake van een aan klager opgelegd afdelingsarrest en betreft de beperking van klagers bewegingsvrijheid geen beslissing waartegen op grond van het bepaalde in artikel 56 of artikel 57 Bvt beklag kan worden ingediend. Dit leidt tot de conclusie dat hetgeen in artikel 53 en artikel 54 Bvt is vastgelegd over de hoor- en mededelingsplicht in dit geval niet geldt.

De beroepscommissie zal derhalve het beroep van het hoofd van de inrichting gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechtter vernietigen en klager alsnog niet-ontvankelijk verklaren in het beklag.

De beroepscommissie is overigens niet bevoegd te treden in de behandeling en de inhoud van een verplegings- en behandelingsplan van een verpleegde.

Zaaknummer:

R-18/1470/TA- einduitspraak

Datum uitspraak:

21 mei 2019

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne, voorzitter, en mr. drs. J.P. Meesters en mr. drs. L.C. Mulder, leden, in tegenwoordigheid van mr. H.S. van Gemert, secretaris

Trefwoorden:

Roken

Samenvatting:

Uit onderzoek ter zitting, schouw met nader onderzoek en stukken is aannemelijk geworden dat rookbeleid onvoldoende is nageleefd en ook niet effectief is gehandhaafd. Niet duidelijk geworden waarom klager, die aan astma lijdt, niet in andere verblijfsruimte is geplaatst waar hij minder overlast zou

ervaren. Beroep gegrond, beklag gegrond, tegemoetkoming € 140,=. (Wet- en regelgeving: Tabaks- en rookwarenwet art. 10)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Tabaks- en rookwarenwet is het bevoegde orgaan in een gebouw of inrichting die onderscheidenlijk bij de Staat of een ander lichaam in gebruik is verplicht een rookverbod in te stellen, aan te duiden en te handhaven. In het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 6.2 van de Tabaks- en rookwarenbesluit zijn de uitzonderingen op de verplichting een rookverbod in te stellen opgenomen. De onder a in dat artikellid vermelde uitzondering geldt:

‘In ruimten waar geen inbreuk mag worden gemaakt op de persoonlijke levenssfeer’. Een verblijfsruimte van een verpleegde is als zodanig aan te merken. In artikel 5.6 van de toentertijd geldende huisregels is, voor zover van belang, het rookbeleid van de inrichting als volgt omschreven:

- 1.Het is toegestaan om in uw kamer en op de patio te roken, tenzij daaraan in het belang van de orde en de veiligheid beperkingen worden gesteld.
- 2.Naast de in het vorige artikellid genoemde uitzondering, geldt binnen de kliniek een algeheel rookverbod. Uit de hiervoor vermelde in de inrichting geldende regelgeving volgt dat ten tijde van het indienen van het beklag in de inrichting een algemeen rookverbod van kracht was en dat verpleegden enkel in de persoonlijke verblijfsruimte mochten roken. Door klager is gesteld, en dit is niet door het hoofd van de inrichting betwist, dat hij overlast ondervond door het roken en het benauwd had door rookoverlast, mede in verband met zijn astma. Omdat door klager is aangevoerd dat mogelijk de afzuiginstallatie niet naar behoren zou functioneren, is de behandeling van de zaak aangehouden opdat de inrichting nadere informatie zou verstrekken over de inspectie en het onderhoud van de afzuiginstallatie en is op 26 maart 2019 een schouw in de inrichting gehouden. Gelet op de voorafgaand aan de schouw en tijdens

de schouw door de inrichting verstrekte informatie, die is doorgezonden aan klager en de raadsman, gaat de beroepscommissie ervan uit dat de betreffende afzuiginstallatie en de daarmee samenhangende voorzieningen voldeden aan de ten aanzien van deze apparatuur geldende eisen en dat de afzuiginstallatie ten tijde van het indienen van het bezwaar naar behoren functioneerde. Uit het onderzoek ter zitting, de schouw en de onderliggende stukken is gebleken dat ten tijde van het indienen van het bezwaar er regelmatig met open deur door verpleegden en het personeel werd gerookt in onder meer de hobbyruimte die zich tegenover klagers kamer bevond, hetgeen in strijd is met het in artikel 5.6 van de huisregels vermelde rookbeleid. Voorts diende overeenkomstig het bepaalde onder 4.4 van bijlage 3 van de huisregels de deur van de verblijfsruimte van een verpleegde tijdens het ontvangen van bezoek op de kamer op een kier van ongeveer tien centimeter open te staan. Klager heeft aangegeven dat het voorkwam dat tijdens het ontvangen van bezoek op kamer met open deur werd gerookt. Dit is niet door de inrichting betwist. Feit is dat het roken met open deur zonder meer voor rookoverlast zorgt op de gang, een ruimte die geen deel uitmaakt van de persoonlijke verblijfsruimte en waarvoor het rookverbod geldt. De beroepscommissie acht aannemelijk geworden dat het toenmalige rookbeleid onvoldoende werd nageleefd en ook niet effectief werd gehandhaafd. Voorts is niet duidelijk geworden waarom klager die vele malen heeft aangegeven dat hij overlast ondervond door de rook op de afdeling Nijl niet is geplaatst in een verblijfsruimte vlakbij de huiskamer waar volgens de inrichting het rookverbod wel effectief werd nageleefd/gehandhaafd. Naar het oordeel van de beroepscommissie kan aan het hoofd van de inrichting worden verweten dat deze het in de inrichting geldende rookverbod voor de openbare ruimten onvoldoende heeft gehandhaafd en onvoldoende maatregelen heeft getroffen om te voorkomen dat klager overlast ondervond door de rook.

De beroepscommissie zal derhalve het bezwaar gegrond verklaren en de uitspraak van de bezwaarschouwing vernietigen. Zij zal het bezwaar alsnog gegrond verklaren en aan klager voor de periode vanaf het indienen van het bezwaar op 2 januari 2018 tot de datum waarop hij is overgeplaatst naar een andere afdeling, te weten: 12 februari 2019 een tegemoetkoming toekennen van € 140,=.

4. De uitspraak

De beroepscommissie verklaart het bezwaar gegrond, vernietigt de uitspraak van de bezwaarschouwing en verklaart het bezwaar alsnog gegrond. Zij kent klager ter zake een tegemoetkoming toe van € 140,=

Zaaknummer:

R-18/2103/TA

Datum uitspraak:

14 mei 2019

Beroepscommissie:

mr. M.J.H. van den Hombergh, voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder en mr. J.M.L. Niederer, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Simpelaar, secretaris

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en separatie
Motiveringsbeginsel
Tegemoetkoming financieel

Samenvatting:

Afzondering driemaal verlengd. Onderbouwning zodanig onder de maat dat niet in voldoende mate inhoudelijk kan worden getoetst of noodzaak tot verlengingen nog bestond. Niet is te beoordelen of beslissingen in redelijkheid konden worden genomen. Bezwaar gegrond, tegemoetkoming € 150,= (Wet- en regelgeving: Bvt artt. 34, eerste lid, 32, eerste lid)

Rechtsoverwegingen:

De bezwaarschouwing heeft het bezwaar tegen drie beslissingen tot verlenging van de maatregel van afzondering wegens vormverzuim gegrond verklaard

en een tegemoetkoming toegekend. Klaagster heeft tegen deze uitspraak beroep ingesteld.

Aan de orde is de vraag of het beklag inhoudelijk gegrond moet worden verklaard. De beroepscommissie is van oordeel dat dit het geval is en overweegt daartoe als volgt.

Op grond van artikel 34, eerste lid van de Bvt is het hoofd van de inrichting bevoegd een verpleegde af te zonderen of te separeren, indien dit noodzakelijk is met het oog op een belang als bedoeld in artikel 32, eerste lid van de Bvt. In dat laatste artikel zijn genoemd het belang van bescherming van de maatschappij tegen de gevaarlijkheid van de verpleegde voor de veiligheid van anderen dan de verpleegde of de algemene veiligheid van personen of goederen, het belang van de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting en de afwending van ernstig gevaar voor de gezondheid van de verpleegde.

Een maatregel van afzondering is een ingrijpende beslissing. In geval van klaagster is deze maatregel in de zomer van 2018 driemaal verlengd terwijl de (schriftelijke) onderbouwing om tot deze besluiten te komen volledig ontbreekt. De beroepscommissie heeft documentatie opgevraagd en ter zitting heeft de plaatsvervangend psychiater de omstandigheden waarin klaagster in die periode verkeerde globaal toegelicht. Niettemin blijft de onderbouwing van de separate beslissingen in geval van klaagster zodanig globaal en onder de maat, dat de beroepscommissie van oordeel is dat bij alle drie de verlengingen simpelweg niet in voldoende mate inhoudelijk getoetst kan worden of de noodzaak tot die verlengingen in het kader van de orde en veiligheid in de inrichting nog bestond en of bij die beslissingen voldoende aandacht is geweest voor mogelijke alternatieven voor de maatregel van afzondering. Door de onvoldoende motivering kan de beroepscommissie daarom niet beoordelen of die beslissingen in redelijkheid konden worden genomen. Het beroep wordt dan ook gegrond verklaard.

Aangezien de rechtsgevolgen van de bestreden beslissing niet meer ongedaan

zijn te maken komt klaagster, naast de reeds door de beklagcommissie toegekende vergoeding voor de formele gebreken, een tegemoetkoming toe. Het hoofd van de inrichting is in de gelegenheid gesteld zijn standpunt hieromtrent te bepalen. De beroepscommissie stelt de tegemoetkoming, nu het beroep gegrond is verklaard in verband met de onmogelijkheid om tot een inhoudelijke toetsing te komen, vast op € 50,= per beslissing